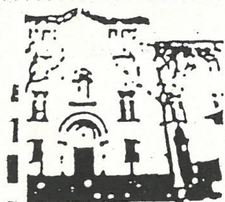
ELS CALEN CAPELLANS PER EVANGELITZAR

PORTAL OBERT

dia del seminari 1989

SEMINARI

16 al 22 de març: Exercicis espirituals.
21 d'abril: Jornades de Formació i convivència: "L'arrelament del prevere a Catalunya", per Mn. Joan Carrera.
23 d'abril: Ordenació presbiteral d'en Jordi Espí.
19 de maig: Jornades de convivència i formació: "l'acolliment de les persones en l'acció pastoral"

18 de març: Dissabte de Rams. JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT.
24 de març: Divendres Sant. Via Crucis i celebració penitencial.
25 de març: Dissabte Sant. Recés en un Monestir.
13 d'abril: "Arrelats en la fe" Escola de pregaria a la Catedral, a les 19'30 de la tarda: "Volem Déu en nostra casa".
6 de maig: IV ROMIATGE DE CONFIRMACIÓ, a Montserrat, per a tots els confirmats d'enguany.
11 de maig: "Arrelats en la fe". Escola de pregaria a la Catedral, a les 19'30 de la tarda: "Negar l'Església, Crist: •Déu. Negar l'home".

19 de març: Trobada de Rams- Iniciació
23 i 24 i 25 i 26 de març: Pasqua Jove a ualba.
de maig: Festival

29 i 30 d'abril: JORNADES NACIONALS I ASSEMBLEA, a Miravall (Lleida)
30 de juny i 1 i 2 de juliol: JORNADES D'ESTIU.

MOVIMENT DE CENTRES D'ESPLAI CRISTIANS

15 i 16 d'abril: "L'esplai creix i arrelada", trobada de monitors a Poblet.

CASAL D'ESTIU AL RAVAL

8 d'abril: Presentació del Casal d'enguany, a les 12 hores, a la parròquia de St Agustí, Plaça de St Agustí, n. 1 (carrer Hospital).

SEMINARIO NACIONAL DE MISIONES

28 de març a 1 d'abril: XXI Convivènci d'animació missionera per a seminaristes Pasqua-Joventut-Missió

3o de març al 20 d'abril. Els dijous d 4'30 a 6'45 de la tarda,. Curs: "L'accés Déu en una socieat configurada per l cultura científica".•Per Salvador Regnant
30 de març al 27 d'abril Els dijous d 7'30 a 9 del vespre, curs: "L'aliança" per Joan Naspleda.

SUMARI

Equip de Portal \ Obert

JOSEP M. BASTÉ
JOAN RAMON BULLIT
DAVID LL. FLURIACH
AGUSTÍ PANYELLA
R. OCTAVI SÀNCHEZ

PORTAL OBERT

Dip.Leg. B-43509-86
c/Diputació 231
08007-B

EDITORIAL

FALTEN CAPELLANS PER A EVANGELITZAR

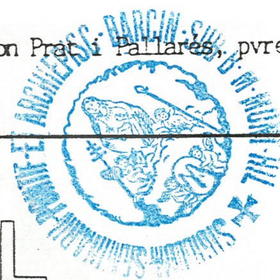
Pels qui formem part del Seminari cada dia és d'alguna manera, i en sentit molt planer i primordial, DIA DEL SEMINARI. I pel que fa al lema d'enguany, estem tots convençuts que FALTEN CAPELLANS a l'Arxidiòcesi. I també estem convençuts que manquen capellans PER A EVANGELITZAR, però potser ja no som tan conscients de tot el que això implica en el dia a dia del Seminari.

El decret sobre formació sacerdotal del Vatica II, en el seu n. 4, ens diu que tota l'educació dels alumnes ha de tendir a la formació de veritables pastors a exemple de Jesucrist, Mestre, Sacerdot i Pastor. Podríem glossar-ho dient que Ell ha de ser el nostre Evangeli, la nostra Bona Notícia, la nova primordial i la font de novetat de la nostra vida. En la primera lectura d'avui, Vè diumenge de Quaresma, Isaies ho anuncia profèticament: "Estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu?". El Seminari comença i continua per a tots i cada un de nosaltres amb l'experiència novedosa i engrescadora d'un trobament, d'una manera semblant a l'experiència del reconeixement del Messies per part dels primers deixebles a l'Evangeli de Joan: "Hem trobat el Messies!... Vine i ho veuràs." (Jo. 1, 35-46)

I la novetat de l'experiència es va actualitzant amb una vida de deixeble, de seguiment, amb la forma de vida "apostòlica" que tot convivint amb el Mestre es va preparant per un servei i una missió en els quals es faci present el Senyor. Es tracta simplement de reproduir el projecte pedagògic de Jesús: "I en va designar dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar amb poder d'expulsar els dimonis." (Mc.3, 14-15)

Potser la primera benaurança -la pobresa evangèlica- expressa d'una manera molt radical i pregona aquesta forma de vida apostòlica que hem d'anar assumint progressivament tots els qui formem part del Seminari, tot respectant el moment i les circumstàncies de la crida particular de cadascú. Un cor pobre, que s'ha deixat sorprendre i agafar per la riquesa de Crist, pel tresor amagat i la perla preciosa del Regne, pel misteri salvador del seu amor lliurat que batega en l'Església i apareix en el rostre de tots els pobres del món: potser aquest és el secret d'una llar que prepara els nous sacerdots que ens calen PER A EVANGELITZAR, servidors d'una Església que anuncia i fa present la Bona Nova del Crist en el nostre temps.

Ramon Prat i Pallarès, pvre.

PORTAL \ OBERT

EXTRA nº 33

JORNADES DE FORMACIÓ: a Montserrat

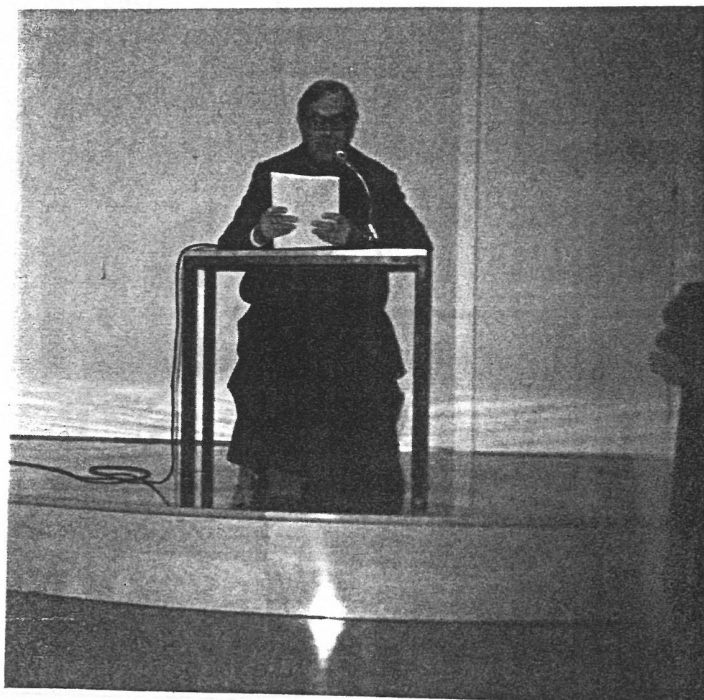
QUIN ÉS EL VALOR DEL SILENCI I LA CONTEMPLACIO

El passat dia 7 de gener els seminaristes de Barcelona vam fer un recés a Montserrat, dirigit pel **P. Miquel Estradé**. El tema de la reflexió era: **El valor del silenci i la contemplació en la vida del capellà.**

Tot el nostre treball d'ascesi ha d'exerçitar, afaiconar el cor profund. És un obrir-nos a Déu, de tal manera que tot allò que fem en les nostres vides surti del fons dels nostres cors. Felicos els nets de cor, ells també veuran Déu.

Aquesta experiència ens farà descobrir les veritables necessitats on es pot intervenir eficacment, però el nostre servei només serà eficac si som capacos de viure en una puresa de cor, perquè si ens creiem que l'autoritat, el poder, que tenim dret a tot, la nostra actuació podrà ser moltes coses, menys eficac, per què aquesta actitud neix, justament, de la poca netedat de cor. (1 Cor 10,24-33) i cap 72 de la Regla de Sant Benet.

QUIN ÉS EL CAMI PER ARRIBAR AL COR PROFUND?

El P. Miquel Estradé ens convida a treballar en quatre camps: el silenci, la humilitat, la pobresa i la obediència.

EL SILENCI

Fer elogi del silenci no significa anar contra la paraula, no és un abstenir-se de parla. De fet no tothom qui no parla té el do del silenci.

El silenci es l'asserenament del cor, ens fa capacos d'acollir paraules, de descobrir a l'altre

tal com és en la realitat. És en ell on ens trobem amb el Déu veritable. Permet que el cor resti obert per escoltar Déu i els altres.

Hi ha una frase de Sant Ambrós que ens pot ajudar a completar el sentit del silenci:

"El que cal és saber callar"

Els enemics del silenci són dos:
el soroll: no solament l'extern, també l'intern, moltes vegades restem en silenci, però no deixem de fer soroll en el nostre interior.
el mutisme: no podem obrir el cor a Déu i als altres si restem callats i tancats en nosaltres mateixos.

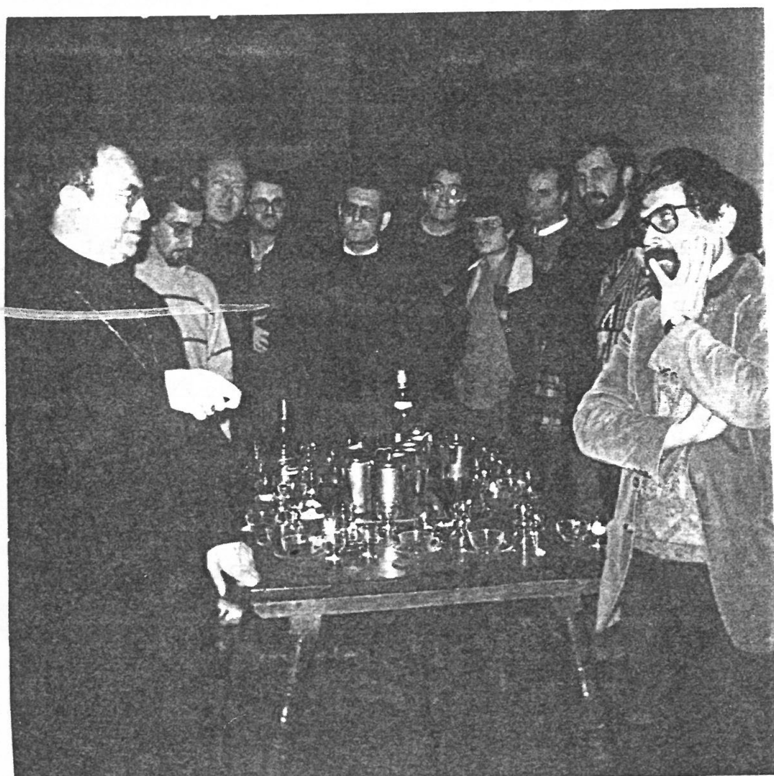
HUMILITAT

No és altra cosa que adonar-nos d'allò que som i podem ser essent servidors.

Potser serà més aclaridor si seguim aquesta divisió en tres estadis:

+Saber i convèncer de tot el que tens

+Ser conscient que tot allò que tens i pots, t'ho han donat.

+Tot allò que tens, que ets i que pots i que t'ho han donat, és pel servei dels germans.

POBRESA

Aquesta paraula no l'hem d'entendre en el sentit metafòric que avui dia li donem, sinó en el seu sentit més estricte. Pobre és algú que no té res sigui de grat o per for(a, a qui calia atendre i ajudar.

Ser pobre no és tant un "no tenir res" com un "no posar el cor en res com a meu, de tal manera que tot el que tinc ho puc posar al servei dels altres. D' aquesta manera, alliberats de l'enganxament de les coses, hom resta disponible a Déu i als altres.

OBEDIENCIA

No és un obeir cegament tot allò que ens manin sinó adquirir el costum d'escoltar, d'estar atent a l'altre de manera que no restem tancats en la nostra opinió.

Quan diem obediència no diem disciplina, sinó caritat. No és prendre una determinada actitud davant qui mana sinó davant de qui disposa.

Tres punts per a completar:

1.- Aquest camí de silenci, humilitat, pobresa, obediència, son actituds que ajuden per arribar la netedat de cor, no la finalitat.

2.- No podem eliminar el misteri que hi ha en aquests camps, l'home per si mateix no arriba a la netedat de cor, sinó l'home obert a la gràcia de Déu.

3.- Finalment recordem que la vida cristiana s'alimenta de la pregària i el servei.

JESUS MANUEL MARTINEZ M.

JORNADES DE FORMACIÓ: La castedat

Aquest és el resum de la ponència que amb motiu de la Jornada de Formació de Febrer ens va fer el P. Font a la Fundació Vidal i Barraquer sobre el tema de LA CASTEDAT.

LA SEXUALITAT

Què es la sexualitat?

Una relació entre diferents que s'interaccionen i busquen ser complementaris i creatius.

S'expressa fonamentalment a doble plà en molts àmbits:

*plà individual: àmbit mental, corporal, verbal.
*plà movil: àmbit de parella, familiar, laboral, d'amistats, d'espai físic (cotxe, casa, territori...), religiós, polític, científic,...

Formació de la sexualitat

PRIMERA FASE

L'infant nascut es troba en un món caòtic. Les seves primeres relacions amb l'exterior es caracteritzen per:
-idealització o relacions parcials: amb els objectes: hi ha coses bones i coses dolentes (idealitzant extrems).
-la por: que les coses dolentes el facin mal o el destrueixin.

SEGONA FASE

Aspectes més integradors:
-distingeix els objectes d'ell mateix.
-superació de la por: un mateix objecte és experimentat com a bo (plaer) o dolent (frustració).

Experiència de renúncia:
- escollint un objecte no escull d'altres. Satisfsacció més adulta i saber superar frustracions.
- pot aprendre a RENUNCIAR per obtenir un bé millor (per exemple l'afecte o l'alegria de la mare). I RENUNCIAR a les seves pulsions (sublimació de Freud).

L'experiència de sublimació, li provoca en un primer moment un sentiment de dol (de pèrdua), que viu com un mal atribuït a un mateix (culpa bona), i que superant-lo i que superant-ho per la REPRESSIO, experimenta el bé millor com aconseguit.

Així aprèn a simbolitzar a partir de les renúncies, i després a ser creatiu, aprèn que hi ha vincles i unions entre les persones, i que es capac d'establir-los ell mateix.

LA CASTEDAT

A la pubertat la relació sexual és incipient. S'integra allò que ha viscut fins ara inconscientment com a fantasia. Es torna caos les seves pulsions; però si ha tingut una bona relació amb els objectes i ha après la renúncia, té una bona base per a la maduresa.

LA CASTEDAT suposa saber viure i experimentar la pròpia sexualitat en totes les relacions amb els altres, però no necessàriament i exclusiva en l'àmbit corporal. Permet a l'adult controlar les seves pulsions integrades en els seus desigs.

PROCÉS PRIMARI I SECUNDARI

Primari: Caracteritzat per:
* No busca adaptar-se a la realitat, sinó al plaer (per escapar de la por)
* No hi ha d'existir demora en experimentar el plaer.
* No suportar la contradicció.
* El cos o el res: omnipotència

Secundari: S'enten que les pors no són reals, i que hom és capaç de satisfer l'altra tot superant la frustració.

A partir d'aquí definim castedat com pas del procés primari (infantil) al secundari (adult). Tots tenim reaccions de procés primari i/o secundari; però n'hi ha que s'han aturat en algun aspecte de l'evolució.

En una persona normal és el que governa, però l'infantil de vegades l'arracona en un sector de la personalitat.

La CASTEDAT OBJECTIVA reclama:
- un funcionament integral de la persona.
- el valor de l'estimació de la persona per damunt d'altres renúncies (p.e.:en el creient, la castedat vers el celibat, hi ha el valor de Déu).
- com a valor més preuat:la fe en Jesucrist.

DIFICULTATS I OBSTACLES

A dos plans:
a) Obstacles generals de la personalitat.
Poden ser trastorns psicòtics, neuròtics o els "borden line" (no definits a la frontera entre malalt i sà).
b) Com a conseqüència del primer plà, **dificultats sexuals**. Tres tipus:

1) Relacions desviades amb l'objecte sexual: homosexualitat, amb animals, nens, morts...
2) Manera de conduir-se l'acció sexual: massoquisme, sadisme (dos a nivell físic o moral.
3) L'objecte es pren parcialment; per causa de la por a no tenir relacions sexuals: fetitxisme (experimentar el plaer d'un objecte que no és objectivament objecte de plaer), voienisme (veure sense ser vist), exhibicionisme (plaer en la mostració del sexe, però sense voler relació personal).

EDUCACIO DE LA SEXUALITAT

1) Educar la personalitat és educar la sexualitat
Cal estar atent a com es va desenvolupant la sexualitat a cada moment de la vida. En la mesura que van apareixent pulsions, cal fer renúncies per educar una sexualitat madura.
2) Capacitat d'expressar els propis sentiments o pensaments ,superant les pors.
3) Capaciata d'establir víncles durables i profunds.
Quan es perd la por a mostrar-se tal com s'és, s'estimula el creixement.
4) Capacitat d'aprendre a superar frustracions.
El bo i el dolent que ens venen de la mateixa persona. Que "Déu no ens falli" no vol dir que no ens frustri mai.
5) Mitjans.
Sempre acompanyament personal. També un acompanyament de grup i exercici de renúncies (per enfortir el "jo"). És important que el celibatari tingui un grup d'amics on se senti estimat perqué visqui bé el seu celibat

DEFINICIO D'UNA SEXUALITAT SANA

- Capacitat de reacció davant les coses que no agraden: per adaptar-se o canviar-les.
- Capacitat d'anar creixent, de deixar coses i agafar-ne d'altres, de madurar.
- Capacitat d'obtenir amb les relacions amb l'altre creativitats constructives.
- Capacitat d'assimilar la realitat i ser capaç de normativitzar-la jo.Tipificar.
- Capacitat d'acceptar la vida en el seu conjunt, des del naixement fins la mort.
- Capacitat de tenir relacions interpersonals satisfactòries, tant per a mi com per als altres.
- En tot això, s'hi trobi satisfacció. En la recerca dels fins.

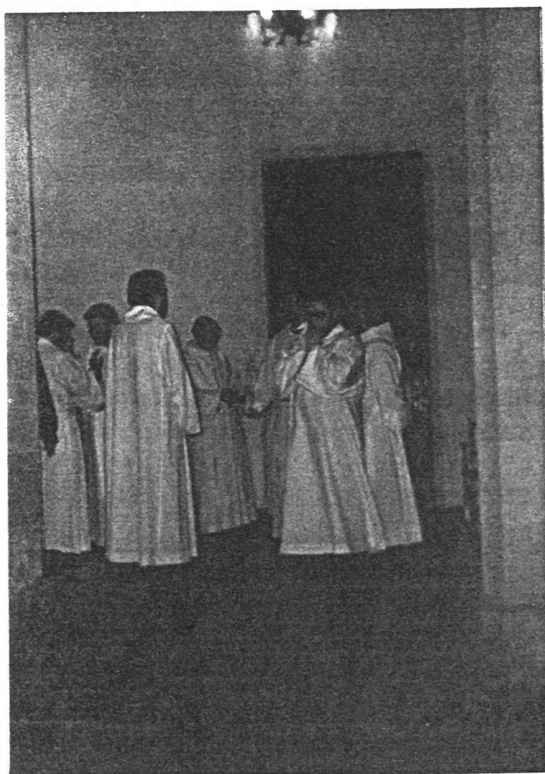
JOAQUIM FLURIACH

25 de febrer: DIADA DEL SEMINARI

El passat dissabte dis 25 de febrer, tingué lloc a l'edifici del Seminari la primera celebració del **DIA DEL SEMINARI**. A ella hi assistiren el bisbe de Barcelona, el seu bisbe auxiliar i el bisbe auxiliar emèrit, un nombrós grup de preveres que enguany celebren el 25è i 50è aniversari de la seva ordenació, alguns dels sacerdots ordenats darrerament i pares dels seminaristes.

En primer lloc hi hagué una recepció en la que **Mn. Ramon Prat** repassà les dades estadístiques (augment d'un 17% en la campanya del Seminari) i assenyalà la creació de dues comissions, una per la distribució d'espais de la casa i una altra pels assumptes econòmics del Seminari, i la confecció d'un balanc quinquenal de les necessitats del Seminari per poder establir camps d'acció prioritària.

A continuació prengué la paraula **Mn Salvador Pié**, que ressegui les situacions que havia travessat el seu curs que enguanu celebra el 25è aniversari de la seva ordenació i que havia estat marcat pel **Concili Vaticà II** (en plena celebració del qual reberen el ministeri). Donà uns punts que ell considerà que han estat els que han fet possible la fidelitat d'aquests anys:

1.- Assegurar la identitat teològica del prevere i la seva actuació "in persona Christi" i "in persona Eclesiae".

2.- Copsar aquesta identitat com quelcom que incideix fortament en l'espiritualitat i.la vida, i que inclou el celibat pel Regne i l'obediència al bisbe.

3.- Viure els lligams concrets amb la vida diocesana, fent de la diòcesi la font de l'espiritualitat i del bisbe el pare i pastor.

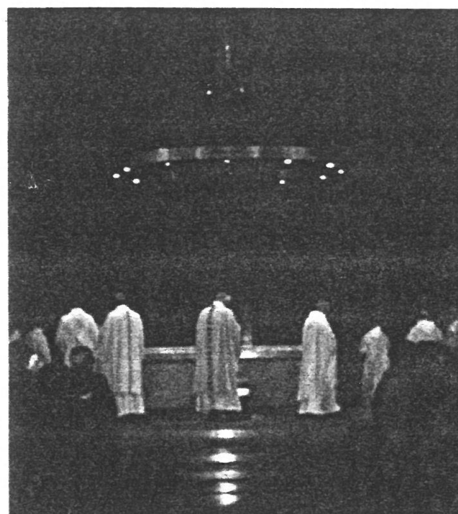
4.- Universalitat de l'espiritualitat i de la diòcesi que a casa nostra s'ha traduït en una forta consciència de romanitat (cfr. credo de Mn LLuís Romeu).

Mn Jaume Armengol, en representació dels sacerdots ordenats l'any 1939, i que enguany celebren el seu 50è aniversari, féu notar la importància que per a ells havia tingut el director espiritual del Seminari, el felipó Pare Torrents i la seva visió del sacerdot com a :
-"sacrae dans" (el que dóna vida sobrenatural).
-"sacrae docens"(el bon mestre i catequeta)
-"sacrae ducens" (el pastor que mena les ovelles al seguiment fidel del Crist).

Comentà també l'anècdota de la senyora Emilia, benefactora del Seminari, que sempre que ell anava a casa seva li deia que donava de cor la seva almoina al Seminari perquè així ajudava a l'Església donant-hi vida.

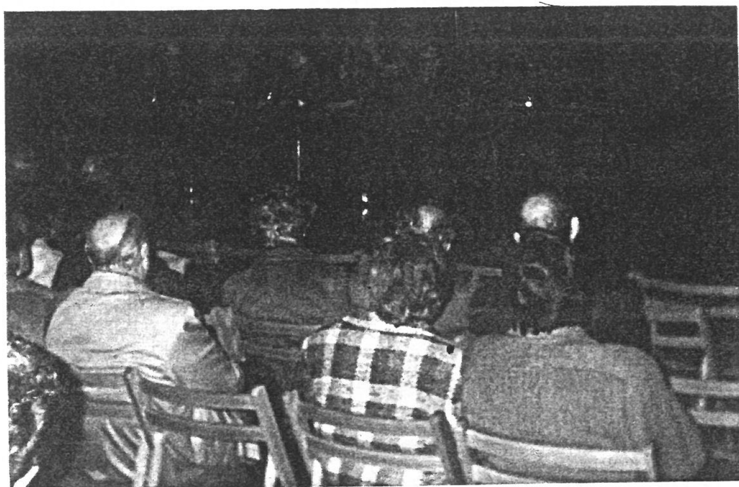
El bisbe emèrit **Dr. Ramon Daumal** insistí en la importància de viure la novetat constant del sacerdoci, sobretot a través de la celebració de l'eucaristia i de la pregària de la Litúrgia de les hores, fent notar que dáquí se'n treu una joia i una pau que fa superar els ensopecs. Ens digué també que el sacerdot que viu en plenitud el seu sacerdoci és eternament jove.

Després de la recepció hi hagué la celebració de l'Eucaristia. A l'homilia **el cardenal Jubany** ressegui el seu propi itinerari personal i el del seu curs. Indicà que el seminari els havia estat el lloc de trobament amb Déu en la intimitat del cor. L'ordenació els convertí en evangelitzadors de Jesucrist i ministres de la reconciliació, en sacerdots "en l'Església" i "en la humanitat". Situà el capellà com a signe de contradicció i d'esperanca. Agraí a Déu els 50 anys de sacerdoci (que tant ell com el bisbe Ramon Daumal també celebren enguany) i demanà que la comunitat cristiana pregui de manera fervent perquè no manquin pastors a l'Església.

L'acte es clogué amb un refrigeri on els assistents pogueren compartir amplament les seves vivències i punts de vista.

JOSEP MARIA TURULL

ORDENACIONS: Pere Carulla

Per ell m'he avingut a perdre tot avantatge... a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell (Fl 3,8)

QUE ÉS EL QUE HA GUIAT LA MEVA VIDA?

Per arribar a assolir una vida centrada en Jesucrist cal dir dues afirmacions:

-no es gens fàcil

-no es quelcom que s'adquireix de cop.

Cal un procés que comença des d'infant:

Infància i adolescència:

He partit d'una família cristiana i he rebut l'ensenyament cristià de l'Escola dels salesians, vaig participar des de molt jovenet en l'agrupament escolta, l'esplai i la colla de sardanes.

Una mica més gran vaig anar a l'institut de FP per estudiar delineant, i vaig començar a treballar als 16 anys fent conos de fil.

Per aquesta edat no hi anava gens a missa, creia que era un "rotllo", fins-i-tot feia trampes a la mare dient que sí hi anava, però en veritat només passava per l'Església per agafar el "Full" veure qui celebrava i com era l'estola que portava.

Així anava fent fins que un capellà em va convidar per formar part d'un grup de joves, i allà vaig començar a fer-me preguntes qüestionant-me el fet de viure com a cristià. Vam organitzar una exposició per recaptar diners pel tercer món, a partir de la qual encara augmentaren més les meves inquietuts sobre la fe començant-me fins-i-tot a pensar en la possibilitat de ser capellà.

Participant de la **Revisió de Vida**, on el consiliari jugava un paper molt important, vaig descobrir unes noves actituds:

- la del jove treballador
- la de Jesús que es fa present a la meva vida, l'orienta i il.lumina els nostres pasos.

L'experiència de la MILI

Llavors va venir la mili, just en un moment en que treballava fent enquestes. No ho veia gens clar. Em platejava la possibilitat de la Objecció de Conciència, però en aquell moment es trobava subjecta a incertesa i amenaces.

L'experiència va ser nefasta, i va confirmar els meus presagis. Després de l'experiència he procurat treballar contra això, intentant ajudar als possibles objectors.

Però allà mateix -a la mili- vaig plantejar-me seriosament la possibilitat de fer-me capellà i així va ser, al juny acabava i al setembre ja era al seminari.

L'entrada al seminari

Què em va impulsar? La paraula de l'Evangeli, el **"tú vine i segueix-me"**, una vida celibatària per al major servei.

El curs 83-84 va ser el meu primer curs, on vaig anar confirmant aquelles frases tan conegudes com:

"la meva vida és viure en Crist" (St Pau) o aquella altra del cant **"no fixeu els ulls en ningú més que en ell"**.

Entrar al Seminari era certament deixar-se prendre per Crist.

IMPORTANCIA DE LA VIDA CENTRADA EN CRIST.

Sense Crist no sé com podria fer-mo perquê Jesús és el punt central de totes les experiències, el nucli central que dóna sentit a les nostres accions:

- com educador en el lleure: a partir del model d'home que volem trasmetre.
- a la nostra acció transformadora (per exemple als moviments com la jobac) contra les precarietats.
_ a la catequesi, confirmació...

Perquè dóna sentit?

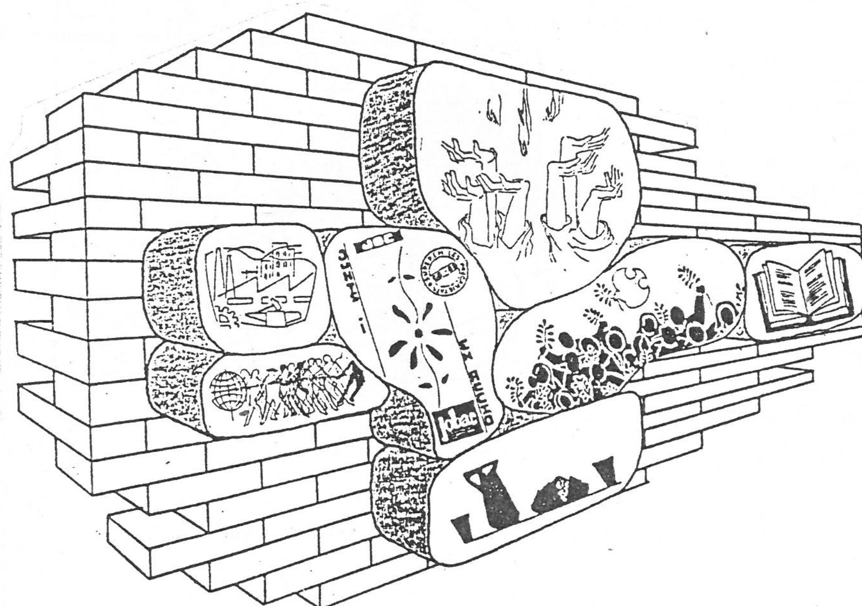
Perquè tot això es fonamenta en la gratuitat. I Jesús és qui ho va donar tot, -fins-i-tot la vida- per nosaltres. Això 'desmonta la visió interpretativa de la nostra societat en favor d'una nova història basada en el Crist: d'acció desinteresada, solidària, sincera i gratuïta. Així ho va fer ell amb els deixebles i així ho hem de fer nosaltres amb els altres joves.

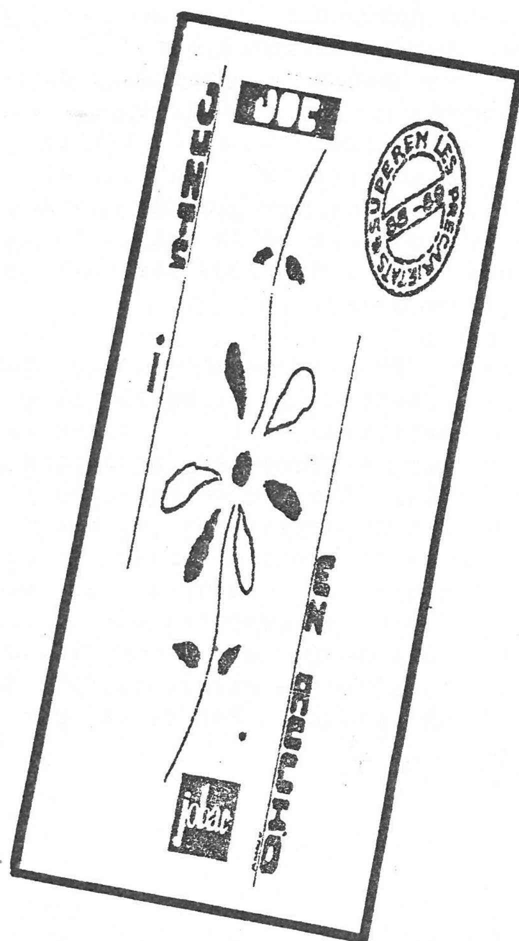
Característiques del seguiment de Jesús:
- Estil de vida concret
- Coherència i compromís
- Absoluta confian(a en Déu
- Coneixement d'un mateix i acceptar-se tal com ets.

MITJANS I AJUDES

-Pregària: com comunicació amb Déu. Posar-se en mans de Déu i l'Evangeli vers una conversió de vida.
-Evangeli: Pren sentit quan nosaltres hi posem la vida. És promesa, judici.
-Revisió de vida: reveure i discer-nir els fets de vida des de la perspectiva de la paraula de Déu i en comunió amb els altres.
-Quadern de vida: No com un diari, sí com a recull d'experiències, sobretot dels llocs on fas accions concretes.
-Celebració dels sagraments: sobretot l'eucaristia: font de vida pel cristià, també sagrament de la reconciliació (pels moments que hem estat egoistes i incoherents).
-La formació: Hem d'estar preparats per afrontar les situacions. Aquí els llibres hi jugarien un paper important a l'igual que altres eines.

PERE CARULLA

VIURE EN EQUIP (trobada de grups de Rdv

Convocada pel col.lectiu **"seminaristes en món obrer"** es va celebrar el passat dia 26 de febrer a la residència de la Sagrera una jornada de reflexió sobre un dels reptes de futur dels cridats al ministeri presbiteral. El viure aquest en equip. Van participar tres generacions succesives de grups de RdV de la Sagrera, amb els respectius consiliaris, més representants de l'ESMO i de Diputació.

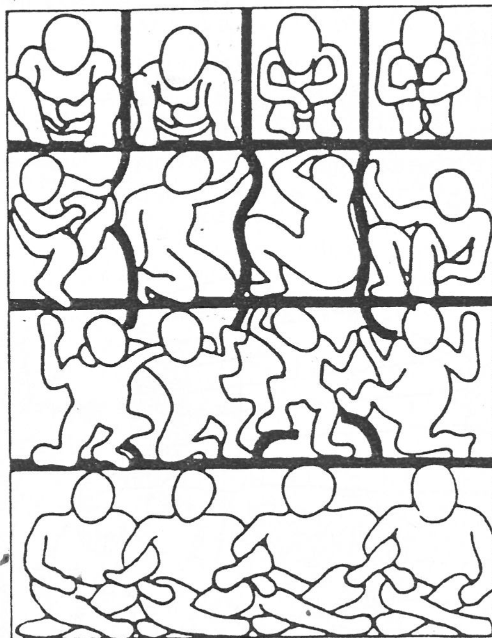
La diada va començar amb un dinar de germanor, preparat pels mateixos assistents. Tot seguit, i dintre del bon ambient creat per l'àpat fraternal, tingué lloc l'acte central de la trobada: la ponència **'VIURE EL MINISTERI EN EQUIP'**, a càrrec d'**Emilià Almodovar.**

Encetà la xerrada explicant la seva experiència personal i el camí recorregut. Al principi va ser enviat a la parròquia de la Florida a l'Hospitalet, on va viure sol. Va demanar el canvi i es traslladà a viure a Cornellà amb un equip format per 6 capellans i 2 seminaristes. Aquest equip (hi ha altres a Barcelona) fa els àpats en comú a la parròquia de St MIquel. A més a més, el dimecres al vespre es reuneixen per tractar qüestions d'arxiprestat i un cop al mes fan una pregària més llarga. A nivell econòmic, fan bossa comú amb una quantitat fixa mensual de 9.000 pessetes més un compte de l'any.

En la comunitat es dona i rep. Aquesta li possibilita compartir notícies i esdeveniments, un assessorament en qüestions pastorals i fins i tot de relació amb l'ajuntament i altres organismes civils, i sobretot, una dimensió de gratuïtat que engloba el viure en comunitat de bens,el viure junts, activitats com excursions o el "dia de pares" (2 cops l'any) que permet coneixer-se millor partint de la família de cadascú. Per altra part, qualsevol pot convidar a dinar coneguts i amics. Tot això repercuteix en

a) Relativitzar i objectivar problemes, projectes i èxits
b) Eixamplar l'horitzó a nivell arxiprestal i diocesà.
c) Ajuda a fer una pastoral més de conjunt, així com un seguiment d'altres parròquies i grups.

I ell hi aporta el seu testimoni concret de capellà en el món del treball (treblla de drapaire): la constància en aquest món dur, el compartir aquesta experiència, el fet de portar una vida amb un ritme més continuat pel fet de tenir un horari fixe, una pressència en el barri no tant pels sagraments com per la vida i els moviments. I els altres companys ho agraeixen i el valoren, perquè descobreixen altra dimensió del minister (també amb contacte amb altres caps obrers que es reuneixen de tant en tant).

Amb tot, l'equip té els seus límits i les seves dificultats. La primera, el fet de que no es tria, sinó que t'el trobes. Tens que acceptar unes persones que ja hi eren. Molt sovint, no s'arriba a l'ajuda en el discerniment, que si no es demana no es fa, i el que es guanya en eficàcia pastoral es perd a vegades en intimitat (possible complementarietat amb el grup de RdV). I, malgrat tot, sempre hi ha moments de soledat.

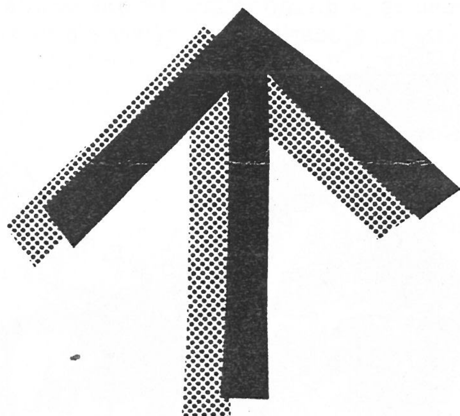
Malgrat això, s'ha de valorar l'experiència molt positivament, descobrint la pressència de Déu en el creixement de les persones amb que vius i que també a tú t'ajuden a créixer, descobrint els altres com a lloc sant per aquesta pressència i la bondat del que viu i creu rebent l'aportació positiva de l'altre, com a iguals amb opcions i carismes diferents (no superiors) amb alegria i goig del procés fet.

ENRIC HIDALGO

SEMINARISTES EN MÓN OBRER

JORNADA DE REFLEXIÓ
LA SAGRERA
26 DE FEBRER DE 1989

" V I U R E   E N   E Q U I P "

VALORACIO DE LA TROBADA

La trobada del diumenge 26 va ser l'inici d'un petit procés de reflexió que ens hem proposat els grups de RdV de seminaristes en Món Obrer entron del tema de **"Viure el ministeri en equip"**. Per tant, no va ser una jornada d'elaborar conclusions, sinó d'encetar unes pistes, des de l'experiència i des de l'evangeli, per a treballar-les en els grups fins el 14 de maig en que farem una segona trobada en la que sí interesen treure alguns punts concrets i fins i tot pràctics.

El testimoni de l'Emilià Almodòvar ens va ajudar a situar-nos amb realisme en el terra. Va començar dient que ell tenia vocació de cèlibe, peròo no d'home solitari i que l'equip l'enriquia tant a nivell afectiu com pastoral.

L'estudi d'evangeli personal i després compartit en una posada en comú, amb un ritme molt pausat, ens va permetre introduir-nos una mica més en l'equip que formaven Jesús i els deixebles i en quines han de ser les actituds bàsiques per a formar equip: la gratuïtat, el respecte i la paciència amb ritmes diferents al propi, el valorar la complementarietat de carismes, el serveil la pregària en comú i el saber-se portador d'un mateix Esperit.

El tema està encetat i cal seguir aprofundint. Penso que és força important que ja des d'ara, ens anem plantejant quin és el tipus de ministeri que voldrem exercir i com anem preparant i dibuixant una fraternitat sacerdotal que volem que no se'ns escapi.

Podria ser bo que tots aquells que estiguin interessats en participem el dia 14 de maig: les trobades són obertes.

TONI ROMAN

Exhortació pastoral amb motiu del Dia del Seminari

«Avui hi ha una gran necessitat que siguin molts els qui escoltin la crida de Jesucrist: Segueix-me. Hi ha una necessitat enorme de sacerdots segons el cor de Déu». Així parlava el Sant Pare en la Carta apostòlica dirigida als joves de tot el món l'any 1985.

El lema de la Campanya pro Seminari d'aquest any diu el mateix amb aquestes paraules: «Falten capellans per a evangelitzar». Algú podria objectar: ¿no ho és tota l'Església —tot el Poble de Déu— la cridada a l'evangelització? ¿Què potser es tracta d'una tasca exclusiva destinada únicament als sacerdots? Certament, l'Església és essencialment missionera. Però els sacerdots són indiscutiblement evangelitzadors per la gràcia sacramental de l'Orde i, per això, són l'ànima de l'esperit evangelitzador de tot el Poble de Déu.

Situació de l'arquebisbat

Barcelona és país de missió. Són molts els que no creuen, molts els allunyats i molts els que ignoren Jesucrist. I els sacerdots són pocs i les mancances pastorals evidents. Mirem les xifres.

Des del dia 19 de març de 1988 (festa de Sant Josep) fins el moment d'escriure aquestes ratlles ha tingut lloc l'ordenació de 10 preveres i 15 diaques. No hem arribat a cobrir les defuncions dels sacerdots de l'any passat, perquè són 17 els que ens han deixat. D'altra banda, l'edat mitjana dels preveres diocesans s'apropa als 60 anys. Hi ha per tant un dèficit de capellans joves. Problema greu!

Estic segur que l'Esperit Sant deixa caure la llavor de la crida de Déu en el cor de molts joves. Però de vegades hi ha tanta duresa i el terreny és tan pedregós i tan àrid! Molts cops hi ha tants esbarzers que ofeguen les bones voluntats, per generoses que siguin! No vull ser simplista, ni em toca fer anàlisi sociològica de les causes de la manca de seminaristes. Partint dels ambients paganitzats de la nostra societat fins a la manca de disponibilitat de les persones «vocacionades», podríem dir moltes coses!

La meva exhortació pastoral de l'any passat va centrar-se sobre «les mediacions», és a dir, aquelles persones que poden il·luminar el camí del sacerdoci a aquells joves que potser reben o poden rebre la crida de Déu. ¿M'és lícit insistir altra vegada sobre aquest punt, que crec és fonamental? Ho faré, mitjançant unes preguntes:

a) les comunitats eclesials

Aquestes comunitats —principalment les parròquies— ¿donen testimoniatge d'una vida cristiana fervent? Salvant totes les excepcions —que són molt valuoses— sembla que el seu testimoniatge és en general una mica mediocre. Potser manca aquella espiritualitat que forja homes i dones nous —una «humanitat nova»— com ho ensenya Sant Pau. Els seus membres ¿són testimonis d'una «creació nova», allunyada de les maneres de viure pròpies d'un món paganitzat? ¿Crist viu en nosaltres, de manera que ell sigui veritablement l'Únic en la vida de cada dia? Sembla que una certa mundanitat s'ha apoderat de les consciències, que moltes vegades es mouen en la divisió íntima del que inspira la fe i el que es fa en el capteniment habitual. Si fos així les comunitats cristianes no ajudarien ni al creixement ni a l'enfortiment de les vocacions al sacerdoci.

Si cada parròquia de l'arxidiòcesi presentés al Seminari un candidat cada vint anys, —segons m'informen— seria doblat el nombre de seminaristes actuals.

b) els preveres

Els del nostre bisbat, ofereixen als joves una imatge engrescadora? I ¿són molts els qui els obren l'hortizó alegre i optimista d'una entrega generosa a la crida de Déu i al seguiment de Jesucrist? És possible que alguns capellans no diguin res als joves. Per raons diverses! Potser perquè no veuen clar com serà un capillà l'any dos mil, o no volen que els joves passin les angoixes o decepcions que ells han hagut de sofrir. Però ¿no és aquesta una falsa prudència blasmada a l'Evangeli? Es tracta d'una forma de raonar ben poc sobrenatural i molt allunyada de la manera de fer de Jesús. Si hagués estat així, Ell no hauria cridat ningú; ni hauria enviat cap apòstol a la missió de convertir els homes. I pensar que Ell va dir als seus deixebles que anessin a evangelitzar sense sarró, ni diners, plenament confiats en la seva Providència! Si cada capellà acompanyés un futur seminarista al Seminari, les coses canviarien ben aviat.

c) les famílies cristianes

Aquestes, ¿són un ajut o un obstacle per les vocacions? Hi ha de tot. De vegades, la llar cristiana —enriquida per un ambient plenament religiós— ha preparat el cor dels fills perquè hi pugui arrelar la planta de la vocació, sembrada per l'Esperit Sant. Però no manquen els casos en els quals els pares han estat un obstacle per a la vocació dels fills. Alguns preguen Déu perquè no manquin les vocacions al sacerdoci, amb el desig però més o menys amagat que siguin cridats els de les altres famílies, no pas de la pròpia. És clar! La demografia és tan baixa! Hi ha tan pocs fills!

d) les associacions i moviments eclesials

Les preguntes podrien allargar-se. No em queda espai. Però voldria dirigir-me a les nostres associacions i moviments eclesials, per dir-los-hi: l'educació dels membres i la seva vitalitat cristiana, afavoreixen i obren l'horitzó de la vida perquè els joves puguin escoltar, entendre i seguir la crida de Déu al sacerdoci? Això demana una anàlisi seriosa. No fos cas que ens movéssim en un «humanisme immanentista», que és una de les trampes més greus que graviten avui damunt l'Església.

Entretant queda ben clar que la necessitat de nous sacerdots és urgent i peremptòria. Que el Dia del Seminari sigui quelcom més que fer una col·lecta extraordinària!

Barcelona, 7 de febrer de 1989, dimecres de Cendra.

† Narcís Jubany
Cardenal-Arquebisbe de
Barcelona

Roda de premsa presentada pels Rectors dels Seminaris Diocesans de Catalunya.

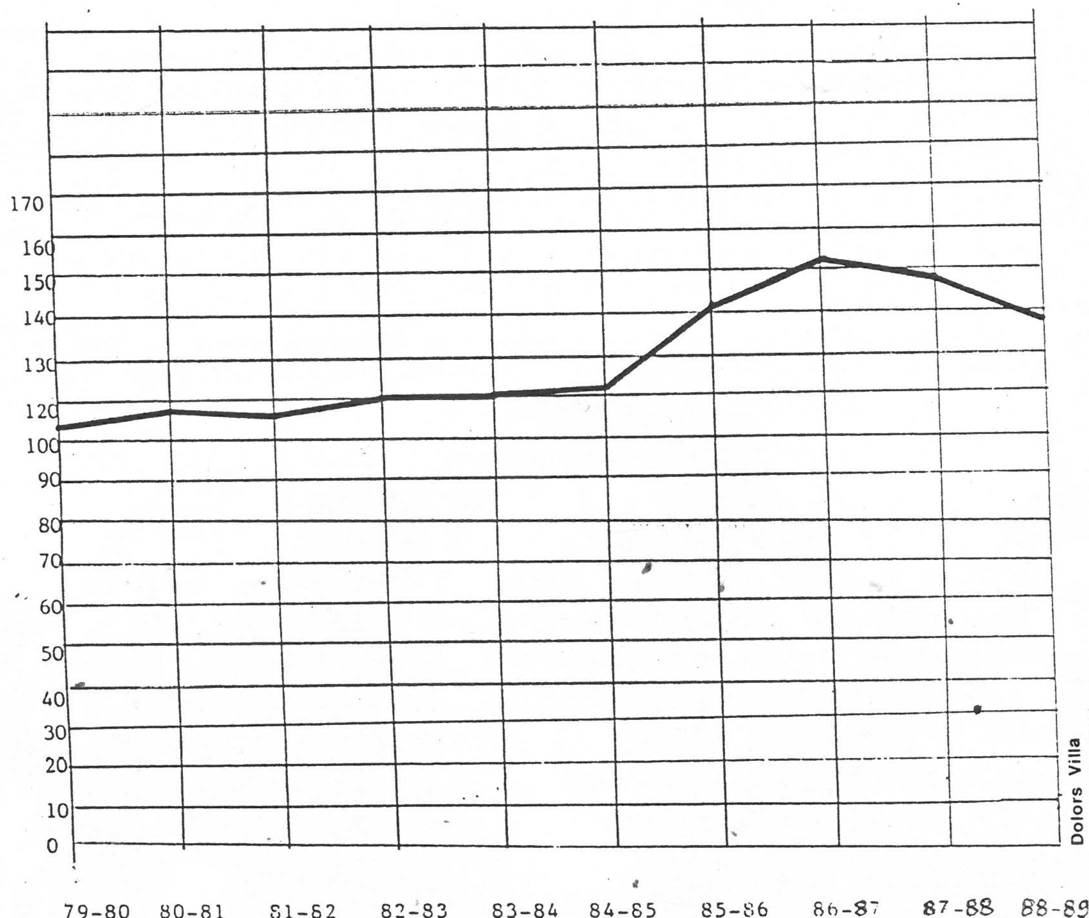
El dilluns 6 de març a la "sala dels consells" del seminari de Barcelona, es presentà la roda de premsa dels rectors dels seminaris de Catalunya, per informar de la diada del Seminari d'enguany. Hi eren presents el rector del Seminari de Barcelona, el del seminari Major Interdiocesà un representant del seminari de solsona i un del de Solsona; així com Mn Josep Maria Jubany, secretari i delegat de vocacions de la diòcesi de Barcelona.

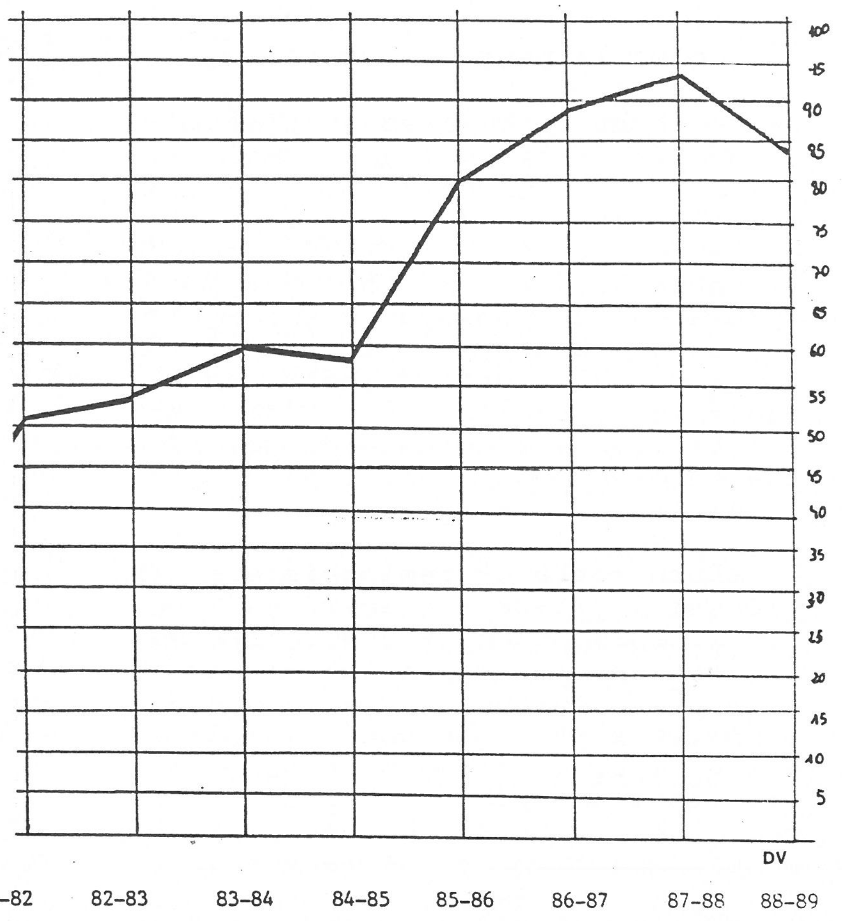
El tema central de la xerrada informativa girà entorn de la manca de vocacions per cobrir les necessitats de la pastoral. no en va, el lema de la campanya d'enguany és "**ENS FALTEN CAPELLANS PER EVANGELITZAR**"

LA MANCA DE VOCACIONS

No és cert que hi hagi hagut una gran davallada recent, ans al contrari, hi ha un manteniment de la línia d'aquests darrers anys, i fins-i-tot a algun seminari hi ha augment. Certament el que preocupa és que no n'hi ha prous vocacions per cobrir les necessitats de l'Església. Però això tampoc porta a un cataclisme imminetn. **Mn Màrius Rodrigo**, rector del seminari de Lleida opina que l'esglèsia sabrà trobar noves formules peruqè les comunitats funcionen sense prescindir mai dels ministeris sagrats.

El problema doncs, no és la substitució simple dels preveres que moren (tot i que a això tampoc s'arriba) el problema és el de rejovenir el clergat per poguer servir amb fortalesa la tasca de l'evangelització, ja que l'edat mitja dels capellans de Catalunya ronda els 60 anys.

Així es pronuncià **Mn Prat**, afirmant la necessitat de preveres joves per fer una tasca que superi el "manteniment" i es llenci a l'evangelització, a fer en el nostre difícil món la funció que desenvolupa en el seu temps Jesús de Natzaret.

Tenir molts seminaristes no ens interessa -afirmà **Mn Busquets-** pocs o molts ens cal que en surtin, però el veritablement important és que siguin bons, vius i actius. No s'han d'anar a pescar per engroixir el nombre de seminaristes. Després aquells que no estiguéssim capacitats per assolir les dificultats de l'evangelització i el sacerdoci acabarien amargats.

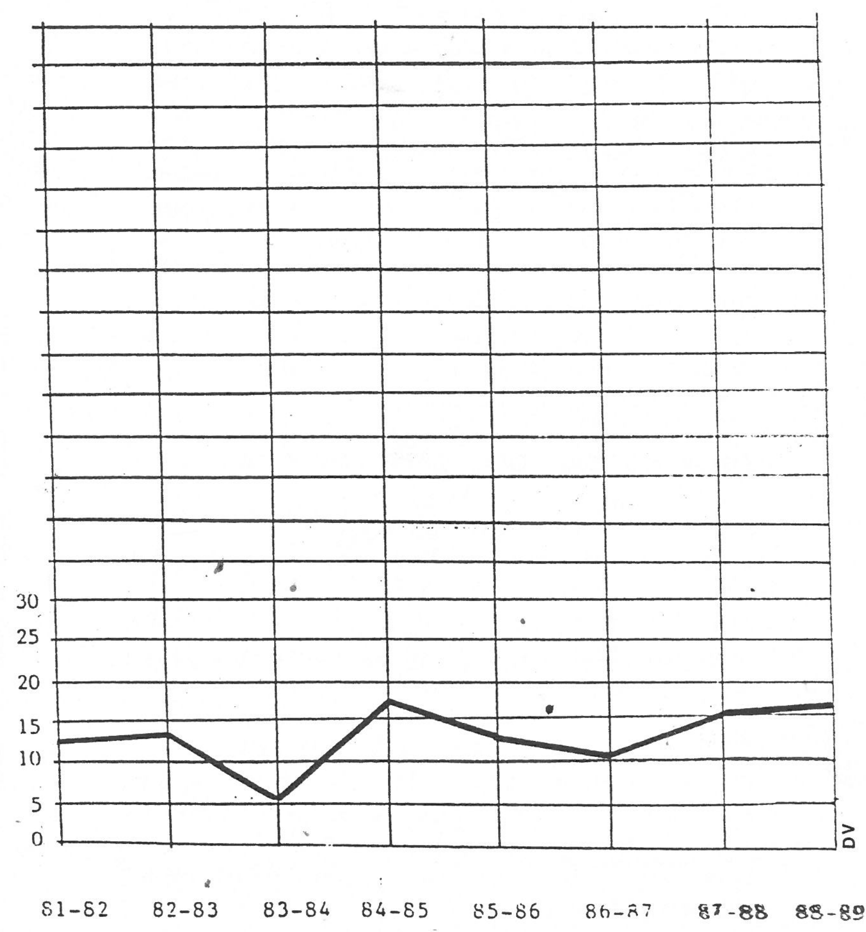
EL DIACONAT PERMANENT

La premsa preguntà si el diaconat permanent no pot ser una sortida de futur per superar la mancança de vocacions. **Mn Màrius Rodrigo** assenyalà que el diaconat permanent pot ajudar molt a la tasca evangelitzadora del demà -de fet ja ho estan fent-, però no pot ser mai una substitució. Cadascú té la seva tasca i ambdues s'han de potenciar.

Mn Busquets clarificà que certament el diaca permanent pot fer un bon nombre de serveis per ajudar al capellà, però és que ja molts dels nostres laics ja ho estan fent a les comunitats. Malgrat això seria un error reduir el prevere a la funció sagramental. Certament no és la única.

Un cop el tema estava encetat es donaren les dades dels actuals diaques permanents a Catalunya:

*****Barcelona:** 39
*****Lleida:** 4 *****Urgell:** 1

ECONOMIA DELS SEMINARIS

Mn Prat contestà a algunes preguntes referents a l'economia del seminari de Barcelona. Afirmà que l'obertura de la residència del carrer Diputació -ara fa tres anys- li havia sortit cara al Seminari. Però afegí que malgrat l'augment de despesses també ha augmentat la col.laboració dels fidels en la campanya econòmica del seminari (aproximadament un augment del 17 % que suposaria una recollida d' uns 38 milions de pessetes).

¿Quan costa un seminarista a la diòcesi cada any? Doncs aproximadament entre 250 i 300.000 pessetes de les quals la família o el mateix seminarista de Barcelona paga actualment una part (9.500 al mes). Però no tothom ho pot pagar. Cal recordar que la manca de recursos econòmics no és mai un problema per entrar al Seminari.

Mn Busquets afegí que al seminari Interdiocesà no es fa aportar diners a la família (només si són benestants) perquè el seminarista interdiocesà té altres despesses que no té el de Barcelona, per exemple els desplaçaments que cada cap de setmana han de fer a les seves respectives diòcesis per realitzar la corresponent tasca pastoral.

Malgrat tot alguns seminaristes poden costejar-se les seves despesses amb treballs a l'estiu o amb altres ingressos.

ORIGEN SOCIAL DEL SEMINARISTA

El seminaristra no pertany cap classe social majoritària, pertany a totes i cadascuna de les de la nostra societat, però si haguéssim de pronunciar-nos per alguna diríem la classe mitja-baixa.

Sí es constata la disminució gran de vocacions de procedència rural, fins-i-tot en les diòcesis més típicament rurals. En aquestes s'observa la grsan procedència d'universitaris.

El que sí es destaca és la procedència variada dels seminaristes segons la varietat eclesial de les nostres diòcesis: parròquies, moviments, grups...

EL SEMINARI INTERDIOCESA

Lògicament moltes de les preguntes de la premsa anaven destinades a **Mn Busquets**, rector del nou Seminari Major Interdiocesà que aplega des d'aquest curs els seminaristes de les diòcesis de Girona, Tarragona, Urgell, Solsona i Vic).

Tot i les ventatges d'aquest nou seminari, es preguntà sobre les dificultats que això estava comportant. **Mn Busquets** afirmà que dificultats n'hi han hagut però les normals, no especials. El Seminari Interdiocesà no és cap invenció sortida del no-res, és la suma d'esforços de 5 esglésies.

Malgrat això s'ha de mantenir amb fermesa el sentit de diocesanitat: cada seminarista pertany a la seva diòcesi, i això és molt important i no és pot perdre. No es nega que les diòcesis puguin ajudar-se sobretot per cobrir necessitats però no es pot perdre mai el sentit de diòcesi que ha de tenir cada seminarista.

Les ordenacions presbiterals i diaconals el darrer any

Barcelona: 10 preveres i 15 diaques
Girona: 1 prevere i 1 diaca.
Lleida: 1 diaca.
Solsona:
Tarragona: 1 diaca.
Tortosa: 3 diaques.
Urgell: 2 preveres i 1 diaca.
Vic: 1 diaca.

El seminarista i la parròquia

Amb motiu del Dia del Seminari hem demanat a alguns companys seminaristes que exposin la seva vivència, experiència i valoració personal de la tasca que el seminarista fa a la parròquia.

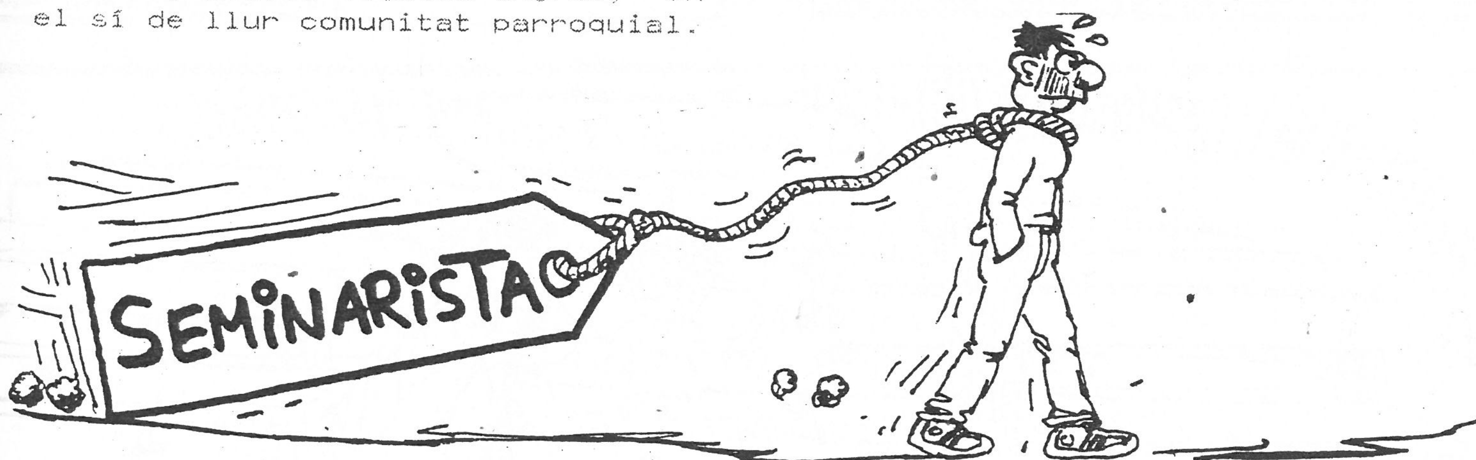
Corpus Christi, a l'extrem sud de Gràcia, va ser la parròquia on em destinà Mn Ramon Prat al voltant del febrer de 1988. Corpus és una comunitat amb experiència de seminaristes col.laboradors (millor dit aprenents) en les tasques pastorals, sobretot en l'àmbit de la joventut. En una parròquia jove i dinàmica com Corpus no hi manquen moments ni circumstàncies profitoses per als seminaristes. Personalment i per encàrrec de Mn Manuel Tort, rector, treballo en l'esplai infantil, en la catequesi de confirmació i en l'animació dels grups de joves de la parròquia.

Davant la reflexió de si és positiva la pressència de seminaristes en les parròquies, crec sincerament que ho és i molt. Els joves que ens preparem per al sacerdoci hem d'aprendre molt i molt de l'experiència dels preveres que ens precedeixen, així com també dels laics que donen, dia rera dia, testimoni de la seva fe en el treball, moltes vegades ingrat, en el sí de llur comunitat parroquial.

Sobretot, el seminarista ha d'anar aprenent i entenent que la seva futura missió no la pot fer sol, no l'ha de fer sol. Ni sol ni absolutament. És en la caritat de la comunitat on el seu ministeri ha de forjar-se, créixer, enriquir-se i fruitar, per tal d'ésser fidel a la vocació que, un dia Jesús va desvetllar en el racó més profund del seu cor.

El seminarista ha de trobar, el el seu "aprenentatge parroquial", que el Jesús de la seva intimitat és present també en els nens de l'Esplai; en la solitud del rector i en les rialles dels joves en sortir de Missa. El seminarista ha de restar amb els ulls ben oberts per anar descobrint Jesús en els homes i dones que formen la comunitat parroquial a la qual ha estat cridat a servir.

ANTONI RUBIO I BARÉS
Quart de Teologia

M'han demanat de fer un petit escrit sobre la parròquia on estic (vull demanar perdó per si se m'escapa algun cop l'expressió "la meva parròquia": és només per comoditat).

En primer lloc vull dir que considero molt important la meva pressència a Santa Clara (Badalona), malgrat que al principi va ser dolorós separar-me de la meva parròquia d'origen a Santa Maria de Gràcia.

Això m'ha permés de sentir-me clarament enviat i a la vegada de conéixer gent (joves, mossèn, gent senzilla) de la que he après molt, i una situació molt diferent a la meva.

Fonamentalment la meva participació a la parròquia es centra en els adolescents i joves (dos grups, dels quatre que hi ha). En aquest sentit els principals problemes són la manca de locals, i de joves més madurs que puguin animar els grups i donar-los més continuitat. Es per això que nosaltres hem fet la opció per la JOC, moviment molt arrelat al nostre arxiprestat de perifèria a Badalona, i en aquest moment hi han grups d'iniciació. Altres activitats en les que participo són un curset de guitarres, un grup d'estudi d'evangeli, així com animador dels cants de les eucaristies (a més d'alguna cosa esporàdica).

Com que de fet no són masses coses abans de la meva "lesió" encara em quedava temps per voltar pel barri i "perdre temps" amb els infants del carrer, als llocs d'esport dels joves, i per acompanyar i escoltar la gent.

En resum, malgrat les dificultats que ens trobem estic esperançat encara que som poquets, veig que som sembradors i suposo que al cap i a la fi, l'evangeli es juga en molts petits llocs a través de moltes o poques petites persones, com la nostra parròquia.

MIQUEL CORTES

Dia del Seminari

Crec que el fet que els seminaristes col.laborem en la pastoral de la parròquia els caps de setmana és força important i necessari per a nosaltres, ens ajuda a créixer i a conéixer -en la pràctica- els problemes que hi ha a les comunitats, ens ajuda a "aterrissar" i no quedar-nos en pures teories -sempre més senzilles, més "maques"- ans trepitjar de peus a terra, en el dia a dia de la realitat. També ajuda a veure que dintre la comunitat no tothom té les mateixes idees, que has de comptar amb tothom i no quedar-te en la teva opinió, ni voler-la implantar.

A la parròquia que estic, **Sant Esteve de Castellar** realitzen diferents tasques per a totes les edats: acolliment de promesos, de pares per a batejar els seus fills, cinc cursos de catequesi familiar, el de comunió. També hi ha tres nivells de pre-adolescents, i 2 de catecumenat de confirmació. Altres activitats que es fan a la parròquia són les colònies, l'esplai i el servei de càrites.

La meva col.laboració en aquestes tasques es concreta en el segon nivell de pre-adolescents, en l'assistència als avis, animador a les celebracions litúrgiques i l'acolliment dels pares que volen dur als seus fills al baptisme. Abans d'entrar al Seminari ja col.laborava en aquestes tasques, malgrat tot me n'he adonat que la gent em té molta més confiança, i alhora també em demanen una major responsabilitat.

Pel que fa a la relació amb els preveres és molt bona, i m'ajuden a seguir endavant, són per a mi persones en les que puc confiar plenament.

Només em resta per dir que aquesta experiència que estic tenint en la pastoral parroquial els caps de setmana, em sembla que em serà profitosa de cara al futur si un dia he d'ésser prevere, animador de la comunitat.

XAVIER RIBAS
Introductori

És divendres, agafo el tren de tornada a Terrassa, just el temps d'arribar, deixar la bossa i prendre alguna cosa del que encara és el carret de la compra; no hi ha ningú, miro el correu i les notes que m'han deixar: "t'han trucat..."' "has de trucar...", "ha vingut...", agafo les llibretes de revisió de vida, el NT i cap la consulta del dentista... on treballa la Mamen (junts estem iniciant un grup de la JOBAC), preparem la reunió: "caldria dir primer...", "estar molt atents...""que s'interpel.lin...""que parlin tots, el Jordi, el Xavi...""cal fer un toque al Dídac, li passa alguna cosa..." i al cotxe cap el Carme, allí ens esperen les "fieres", normalment surten coses noves de les que haviem preparat, llavors entren en joc les "manetes" de l'iniciador... truquen a la porta, són ja 2/4 de 10 el grup que prepara la pregària del divendres ja és aquí, la Núria, el Xavi, la Magda, el Santi...", caldria que llegissis el salm, i busca uns cants, nosaltres anem a obrir l'Església..." i una estona de pau i de pregària, ja fa temps que la vam engegar i ha passat èpoques de tot, avui continua rutllant i ens apleguem una bona colla, després hi ha un bon ambient, hi estic una estoneta perquè anema a cal Carles i la Montse a fer la RDV (revisió de Vida), cada divendres... ja fa 10 anys, mentre van arribant tots anem fent el repàs de la setmana, el Carles parla de la feina que no va gaire fina, del Consell de Pastoral, el Toni sobre l'equip de Teologia per a consiliaris laics, la Montse de l'àmbit de formació permanent, la Rosa del grup d'estudi d'Evangeli, estan il.lusionats -gràcies-, estem a la cuina escalfant la llet i esperant que surti el café, anem al menjador, l'Eulàlia ens explica les trifulgues del seu futur casament... engeguem i... tallem per anar a dormir, són les petites i en donem gràcies.

Dissabte al matí, veig part de la família tot esmorçant, el "parte setmanal", la Maria Josep no sé si

vindrà...", "parla amb la teva germana, no sé què volia...?" "truquen a l'interfon, és la Mireia, anem cap el centre Alba de reinserció de toxicòmans (va sorgir de l'àmbit de Problemàtica social de la parròquia i ara és autònom, l'únic de la ciutat) hem de veure'ns amb la Maruja per preparar el sopar del vespre amb els de 2a fase, trobem joves i no tan joves, amics que ajuden en el centre amb el que saben:
música, gimnàstica, ioga, català, companyia... preparem la trobada i fem cap a la Plaça Vella on fan un concert a l'aire lliure dins el festival de Jazz, és el lloc perfecte per trobar-me a molts coneguts: "tú encara continues allí? "se't veu bé, com va?" que tal, mossèn?" "i de la medicina què?" estan contents de veure'm content i això és bo.

Migdia dinar en família (bé, vaja, els que quedem) la mare al matí ja m'ha preguntat com "tinc" el cap de setmana (trobades, etc...) per fer-me el meu plat preferit el dia que hi sigui, xerrem i repassem les notícies de la setmana i... a fer el café amb la Mamen per repassar la reunió d'ahir, la llibreta de l'iniciador i fer el seguiment del personal; després estudiar i fer feina i a mitja tarda cap a la Parròquia a rebre la gent del grup que ha preparat la missa a les 8, buscar els cants i repartir les feines, és el moment central, on ens trobem el gruix de joves junt a la comunitat de la missa de les 8, i l'ambient que es forma fa goig de veure i de participar-hi, normal ment anem a sopar plegats a un lloc o un altre i fem tertúlia i... les petites un altre cop.

Diumenge lloar i donar gràcies al Senyor per tot el que ens dóna, amig matí reunió amb el grup de segona etapa de JOBAC (joves de 20-21 anys, que ja fa 6 que porto) fem RdV i de les accions: com va el reforç escolar? i el MIJAC? i els estudis? els grups que porteu?. acabem quan podem, fent el vermut, se'n fumen de mi, que tinc tics de capellà, com va el Club Victori? i altres coses per l'estil, això però ja m'ho deien abans d'entrar al Seminari i el cert és que en la parròquia en ser la d'origen, continuo sent el Xavier, estan contents del que estic fent, alguns -la majoria- ja ho veien a venir.

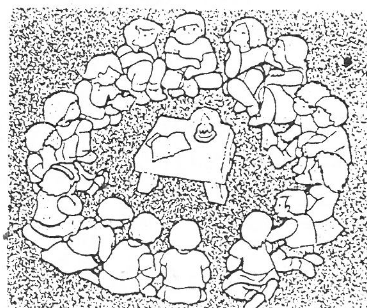
Dino a casa i aprofito la sobretaula per estar amb la família, sobar una mica i fer feina, també per anar a veure aquella gent que ja fa massa temps que no veus, tot això quan no tens el cap de setmana ple d'una trobada és clar.

Per a mi és molt enriquidor estar a la Parròquia i el moviment, abans ja hi estava i era part de la meva forma de viure, ara també desitjo que sigui així, però té un accent diferent: estimular, acollir, pregar, estimar, escoltar, riure, disfrutar, acompanyar i deixar-s'ho fer, viure el seguiment del Crist en comunitat, amb els altres, amb problemes, limitacions i qüestionaments diversos, però amb la mateixa esperança, el cert és que darrerament en anar-me lligant més a la JOBAC em costa fer una diferenciació entre Parròquia i moviment,per a mi són indestriables, dues potes d'un mateix cos; les trobades, les reunions de coordinació ens han obert i això ha estat tan positiu per a tota la parròquia, com ho és per al moviment el tenir miltants amb una comunitat de referència, som del Carme -de Terrassa- del Vallés- de la JOBAC, Església concreta i universal alhora, i dono gràcies que sigui així.

Trobo a faltar el que ara en haver-ho d'escriure se m'obliga a fer, compartir tota aquesta vida. La rutina de cada dia no ens hauria de fer perdre aquesta originalitat que tots tenim, no creieu?. Haurem d'aprofitar més espais de compartir que el Seminari ens ofereix (menjar, recessos, baixades i pujades a la Facultat, sobretaules, jornades de formació, passadissos...) alliberant-nos de prejudicis i temors en plena llibertat.

I donar gràcies per tot el que vivim. Gràcies.

XAVIER CARDONA

El fet d'estar en una parròquia m 'ha comportat una gran riquesa alhora que una gran exigència. La vida en la parròquia em serveix per a viure cristianament dins una comunitat, amb tots els defectes i els seus èxits, i on -el dia de demà- hauré de servir. Aquesta comunitat, juntament amb la vida dins el Seminari, és la que m'empeny a seguir amb goig la crida del Senyor. Aquest viure cristianament en una parròquia es concreta d'una forma especial entre altres tasques, en l'acolliment dels pares que demanen el baptisme pels seus fills, en portar grups de catequesi, animadors de la missa d'infants, lectors a les celebracions litúrgiques, portar al dia el llibre de batejos...

En quan a la relació amb els preveres és molt bona. Amb el seu exemple en la pregària, en la forma d'acollir... m 'ajuden a madurar la meva fe, en el meu caminar vers l'opció que he prés.

JOSEP MARIA FONS

SEMINARI MENOR DIOCESA

"Vols dir que en els nostres temps té gaire sentit tenir un Seminari Menor?"

-"Doncs, no ho sé; però té sentit dedicar atenció a uns vailets que estan en una etapa de la seva formació. I és una etapa molt important".

"Bé, podrien estar a casa seva, i anar a les escoles properes."

-"És ben cert, però estan a la Conreria. S'hi troben bé. I nosaltres encara tenim humor per a fer-los aquest servei. Hi creiem."

Sí, és cert, a la Conreria, al Seminari Menor, hi han al voltant de 140 nois, que estan estudiant la segona etapa de la Bàsica i els tres cursos de BUP.
Uns estan com a interns, de dilluns a divendres.
Altres, de les rodalíes, Mollet, Martorelles, Sant Fost, Tiana, Badalona, Montgat, hi estan com a migpensionistes. Pugen al matí, a dos quarts de nou i beixen al vespre, a un quart de nou.

Són importants les classes, però també altres aspectes de la formació. Es pretén un seguiment més persoinalitzat de l'alumne gràcies al temps de presència al Centre.

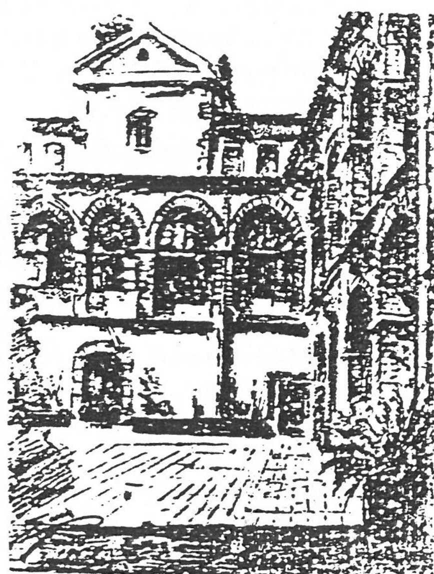
"Tots els nois tenen ganes de ser capellans?"

"Doncs, no. Però tenen l'oportunitat de conviure amb els companys que sí ho volen ser, i això els ajuda a plantejar-se lliure i obertament la recerca del seu propi camí. De vegades els qui havíen arribat a la Conreria pensant que tenien vocació al sacerdoci, descobreixen que no és pas el seu camí. En canvi, altres que mai ho havien pensat, es troben joiosos per la descoberta.
Vull dir amb això, que el clima que es respira és de respecte a la vocació. Volem ajudar a un plantejament personal i a una resposta responsable,

De fet, estem en plena crisi vocacional i, tanmateix, cada any ordenen sacerdots que han passat per la Conreria,

Així dons, continuem creient que el Seminari Menor de la Conreria compleix una missió important: atendre a nois que es volen plantejar la seva possible vocació al sacerdoci.

Mn.Antoni Oriol i Vera
rector del Seminari menor de la Conreria

Centre d' Acolliment

EL SEMINARI DISPOSA D'UN CENTRE D' ACOLLIDA PER JOVES AMB VOCACIO SACERDOTAL.

El Centre d'Acolliment de vocacions sacerdotals és un lloc d'orientació espiritual i suport vocacional. Funciona des de la diada de Sant Josep del 1979 que va ser oficialment inagurada pel nostre Sr. Cardenal Arquebisbe.

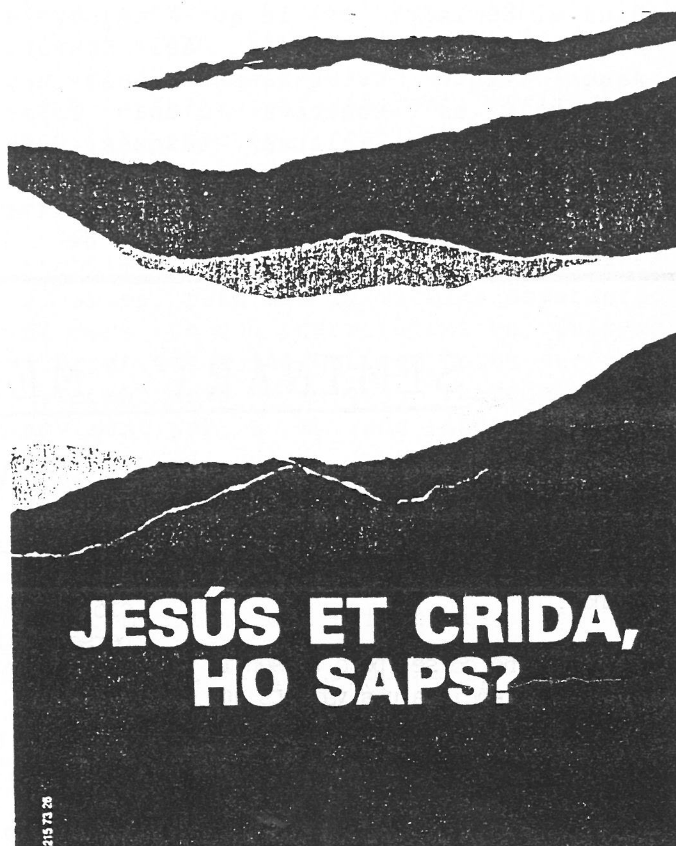
El treball permanent que es desenvolupa per mantenir el **Centre** és la pregària per les vocacions. Sabem que aquest és el desig de Déu sobre aquesta necessitat de vocacions de l'Església

I com aquest desig és clar, és va decidir que l'activitat preferencial del **Centre** haurà de ser la pregària per les vocacions. Mai li han mancat joves al **Centre**, i cada any n' han pogut pasar al Seminari.

Dels 165 joves que han format part del **Centre** en aquests deu anys, 8 ja són sacerdots, 4 diaques, 3 es troben en l'etapa diaconal, 14 són seminaristes diocesans, 12 es troben en altres congregacions, seminaris i noviciats i 19 formen part del **Centre** d'acolliment en aquests moments.

El **Centre** és una plataforma i u punt de referència per a la informació, l'acolliment, l'orientació i ajuda vocaional. Un altre lloc, on convivint amb altres joves, es pot anar discernint la veritat de la pròpia vocació, i decidir la fita on integrar-se.

El **Centre** vol apropar aquests joves a la realitat de l'Església, de l'home i del món d'avui, per tal que aquesta visió i coneixement els ajudi en el futur.

Se'ls facilita informació de diverses maneres, però especialment a través de les experiències personals de vida ministerial i pastoral que els hi han passat els nostres bisbes, preveres, diaques i seminaristes de Barcelona.

En el **Centre** es fa present una formació adient a la trajectòria vocacional i la vida de germanor. La temàtica d'aquesta formació ha estat diversa. S'han tractat temes sobre Jesucrist, l'Esperit, Maria, l'Església, els Evangelis, la vida interior, la psicologia humana, les virtuts de la vida cristiana, la santedat, l'acció pastoral en la vida parroquial, la dimensió contemplativa de la vida, les qualitats del prevere, les

perspectives del ministeri sacerdotal als nostres dies, els camps de treball de la nostra diòcesi, el celibat sacerdotal, estudis diversos sobre diferents personatges de l'A.T. i N.T. que han estat cridats per Déu i altres, sobre temàtica vocacional.

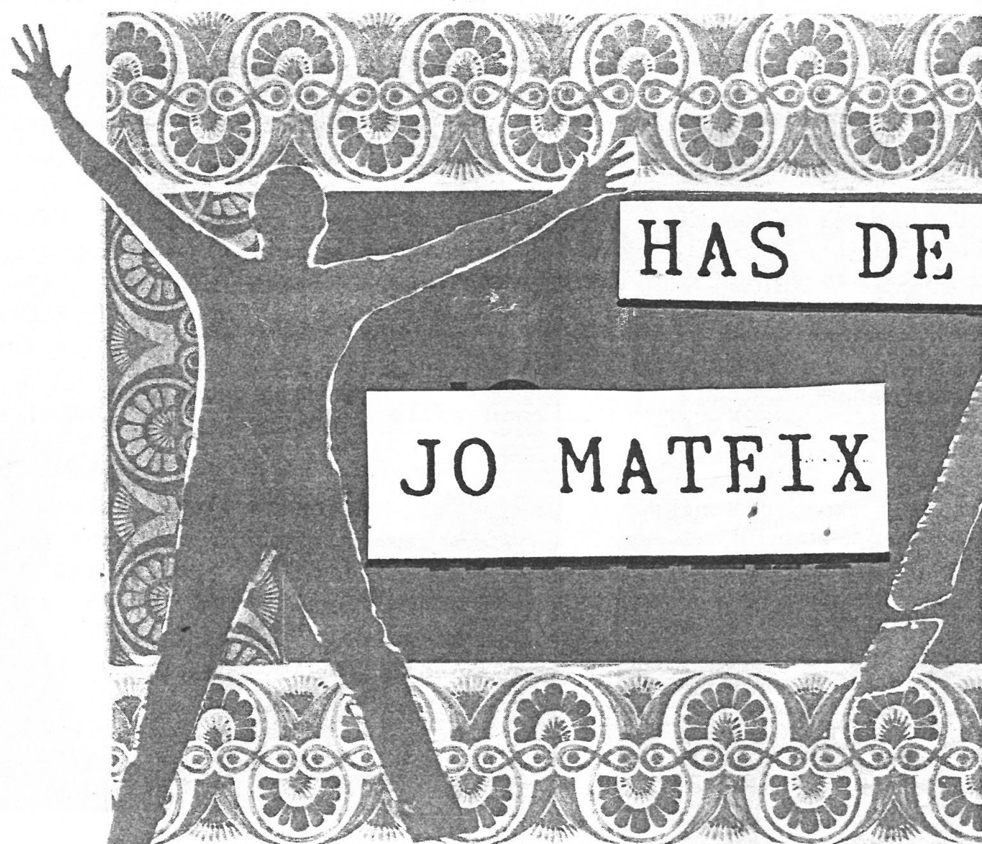
Les activitats es desenvolupen en la Trobada de cada mes que es perllonga al llarg de tot el dia, començant pel res de Laudes amb una homilia vocacional, l'esmorzar, després temps de formació i treball per grups i posta en comú, dinar, festa de sobretatula, temps per experiències vocacionals o projecció d'alguna pel.lícula sobre temàtica apostòlica o vocacional, i cloent la Trobada amb l'Eucaristia, que presideix el Sr Rector del Seminari.

Hi han dues trobades extraordinàries a l'any: els exercicis espirituals al **Santuari de la Gleva** i una setmana de convivències d'Estiu a **Fustanyà** (Pirineus)

Si la crida de Déu apareix a la teva vida:

S'han donat al **Centre** algunes publicacions d'ordre intern, per ajudar a orientar la vocació, com també s'han realitzat tres pel.lícules en color i sonores amb la finalitat de mostrar com són les trobades mensuals i les convivències d'estiu. I amb aquest material els joves del **Centre** han passat per algunes parròquies i congregacions de la diòcesi, per a donar testimoni vocacional.

EUSEBI MANSILLA
Responsable del Centre d'Acolliment.

No fixeu els ulls en ningú més

Sempre ha estat notícia, saber d'algú que ha ingressat en un Seminari i que ha iniciat uns estudis de teologia, per encaminar-se vers una possible ordenació sacerdotal. Allí hi ha quelcom de sorprenent, admirat o escèpticament observat. La notícia, però, mereix una atenció especial. La família, els amics, els companys de treball o d'estudi, la comunitat cristiana o el moviment especialitzat, els coneguts, tots, resten a l'espectativa del que allí ha succeït. Uns acompanyaran la decisió, d'altres la valoraran i animaran, criticaran o desaprovaran. Això acostuma a ser així quan la notícia es refereix a algú que ens es proper. Quan els qui observen el fenomen d'una manera global son els mitjans de comunicació social o l'opinió pública, en general, s'hi barregen moltes idees, missatges i valoracions intencionadament prefabricades, que sovint desfiguren o realitzen una aproximació incerta del que allí succeeix.

De fet, uns i altres, desitjen comprendre, el per què, el com, i el per a què, un jove com els altres, de cop i volta pren als ulls de tots, una decisió, renuncia a una pila de coses i canvia de vida. En el fons hi ha el sentit de tot això i la seva utilitat. Es prou significatiu que es fixi l'atenció més en el que es deixa que no pas en el que es desitja. Allò primer es tenia de fet o en possibilitat, això segon només és un anhel, una impressió feble, un misteri il.lusionat. Però només amb tot això, ja n'hi ha prou perquè l'esperit del qui ha estat cridat es posi en camí, perquè ha parlat i ha convidat l'amor de Déu, dinàmic, nou i definitiu, en la persona del Fill.

Crist crida i convida a seguir-lo, a restar amb Ell i alhora ésser enviat, per proclamar la Bona Nova del Regne que ve, i per a lluitar contra tot obstacle que la bondat de Déu trobi, quan aquesta s'adreçi a alliberar a tot home del mal.

Es engrescador copsar com l'encarnació s'actualitza allà on sorgeix un sí per seguir-lo. Un sí condicionat? Un sí forçat? Un sí determinat? Més aviat un sí que es rendeix a l'Amor. Aquest sí inicia un llarg procès, tota una vida, on amb fe senzilla i conscient s'hauran de posar els mitjans necesàris perquè l'intervenció de Déu en la pròpia història ressoni d'una manera més clara. S'inicien reflexions, trencaments, dubtes, esperes, relacions humanes, experiències pastorals, intercanvis, angoixes i neguits, esperançes i fidelitats, que acabaran en una confiança radical en el Pare. Fer experiència del Crist que passa, sentir-lo a prop, trobar-se amb Ell, restar amb Ell, fixar la mirada en Ell, que és el Vivent, possibilita l'anar més enllà per esdevenir un altre Crist, a la manera de cadascú, que Ell ha cridat: «Segueix-me». Tots som diferents, però també tots tenim quelcom de nosaltres mateixos que acosta i fa present, el Crist, que tant ens estima.

Déu, doncs, no s'ha fixat en el cor d'un solitari. Déu continua entrant en la història col.lectiva dels homes per acostar-la a una fraternitat, a una justícia i a una pau, que només una humanitat centrada en Ell pot assolir.

Tenir el goig d'un trobament personal amb Ell, simultàniament íntim i operatiu entre els homes... Saber que especialment els menys homes tindran l'alegria de reconèixer la bondat de Déu i de lloar-lo per absurda i aspre que sigui una situació humana... Acceptar que això només és possible de fer-ho a aquell que perd la vida, perquè la dóna... Aquesta és la grandesa, el misteri del ministeri.

Encetar un procès així, avui, com ahir, com sempre, serà fascinant i incert alhora. Notícia pels qui ho contemplen o ho segueixen de prop. Fins i tot el goig o el desànim que inclou l'esmentat procès, no podrà ser raonat del tot. Paradoxalment, una incertesa que brolla de la fe.

Així de gran és el cor del deixeble elegit. En ell hi cap tot un Déu. Un Déu que podrà tastar en el més íntim i servir-lo entre els qui més estima, els homes, cridats tots a la seva amistat. Un Déu que sense els qui ho deixen tot i el segueixen, no podria restar sempre, entre els seus, com Ell voldria.

Pere Montagut i Piquet

El germà Adrià

El germà Adrià conegut educador de carrer, ens parla dels marginats en una ampla visió dels tipus de marginats, les seves problemàtiques i l'exhortació a com ha d'ésser la nostra actitud:

Como trabajador de OBINSO, trato con la gente marginal de Barcelona, presos, ex-presos, jóvenes del Raval, pasando allí el dia. No sé que hago, y cada vez lo entiendo menos, pero al menos procuro estar en contacto con la gente de la calle, gente metida en la miseria, en otro estilo de vida, que no son del mundo obrero (cuesta infinito enseñarles que el trabajo es un valor), que han caído del tren de la sociedad y marchan a otro ritmo. Se aprovechan si pueden de lo que produce la sociedad de una manera desordenada, pero no son de esta sociedad. Fuera de todo esquema social, de toda organización, de todo grupo reivindicativo, que no practican ninguna religión (aunque tengan ciertas supersticiones) ni participan de la política ni votan nunca, ni pertenecen a ningún club o asociación. Incapaces de luchar por su propia rehabilitación, si alguien no les empuja o casi les arrastra. Incapaces de actuar como colectivo, sino solamente a título individual que casi siempre se reduce a pedir o a robar (yo prefiero que roben a que pidan), o engañar o bien traficar (pero a pequeña escala, y a eston son a los que cogen).Algunos nacen ya marginados, y toda la vida estarán marginados.

Repaso panorámico de los diferentes marginados.

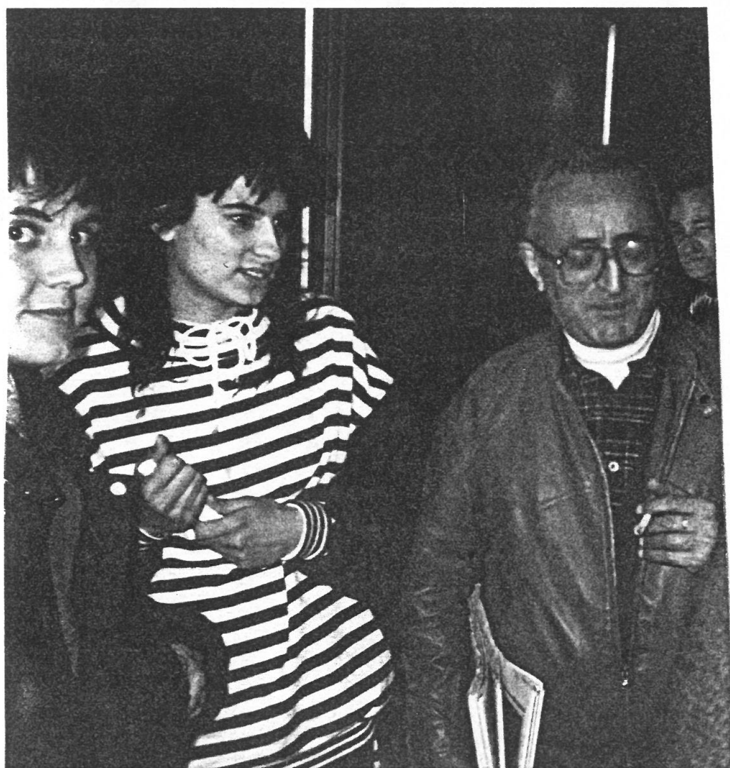
Los que estan más visibles. Los que deambulan por la calle sin nada. Sin casa, alimentos, familia. Sin consideración ni amistad de nadie, ni dinero. Vagabundos profesionales. Algunos ya ni piden, otros tienden la mano.

Entre ellos los **parados** de tiempo que han perdido ya toda subvención, desesperados de encontrar trabajo (a los 50 años) que hacen repercutir en su familia sus problemas. Caso de aquel que después de 2 años y medio de salir cada día, lleva uno y medio sin salir de casa.

A menudo la espita de escape es la droga o el alcohol, cuando no hacia la delincuencia.

Otros, los **jóvenes parados** que si no se habituan a trabajar a sus ñ6-17 años ya no trabajarán nunca. Caso de un joven emigrante de Córdoba que en un mes ha perdido 4 trabajos a los 3 dás.

Los ancianos solos y en la miseria, que viven de escarbar las basuras. Algunos llegan a cobrar pensiones de 15.000 al mes, pero la mayoría no. Y ahora que el ayuntamiento, para hacer de Barcelona una "ciutat guapa" está cerrando las pensiones baratas, quedan muchos en la calle, y no sólo eso, sino que destruyen todo un sistema de vida que habían mantenido por muchos años (no es estraño que se nieguen a ir a residencias).

La mala atención a los **enfermos** es ya sabida. Pero si ademas de enfermo eres pobre, mejor que no vayas al hospital.

Los extranjeros (marroquies, argelinos, africanos). Emigrados forzosos, porque en su tierra no están bien. Desesperados del hambre, vienen la mayoría en busca de trabajo, y aquí no encuentran más que discriminaciones, segregaciones. Y han de intentar sobrevivir, como pueden: robando, traficando con droga. Hay simulacros de acogida: la Oficina de Recepción de Emigrantes, con un platel de 8 trabajadores políticos cobrando un excelente sueldo, que les da durante dos meses 30.000 pts mensuales para que subsistan y luego se olvidan de ellos. Del millón que residen en España, unos 700.000 en extrema necesidad.

Los gitanos, a los que hemos acabado impidiéndoles llevar su "vida gitana".

Hay una eclosión de gitanas prostitutas, cuando hace 5 o 6 años no se veía ni una, porque esto era sentencia de muerte. Muchos gitanos traficando con droga y abandonando a sus hijos, cosa que era inaudita entre ellos. Se los quiere integrar de una manera falsa, deshaciendo su vida gitana.

Las prostitutas. Objeto en manos de los hombres, usadas, apreciadas mientras son útiles, luego repudiadas, escarnecidas, despreciadas, objeto del peor insulto. De todo tipo: de superlujo (que si no se retiran a tiempo ya lo pagarán), pero la mayoría en situación muy precaria. Las del Distrito 1 (Raval), algunas son de superlujo que han decqaído otras incluso se las ha enganchado a la droga para luego lanzarlas a la prostitución, otras engañadas por algún señor respetable, muchas drogadictas para mantener su consumo. Ejemplo es la calle S Ramón, hace unos años sólo para prostitutas de edad, hoy plagada también de jovencitas de 16-17 años. Van gastándose, envejecen, pierden clientes, se desesperan y llegan a lo más bajo, a ofrecerse por 100 PTS.

Las jovencitas (14-17 años) en manos de hombres que las explotan, e incluso las maltratan (como un chulo que a una por no tener dinero le puso una TV por sombrero cortándole toda la cara).

Los drogadictos que tanto tememos, tan repudiados, perseguidos, como los leprosos o los endemoniados en tiempo de Jesús. Que se matsan a ellos mismos; que perjudican mucho a la sociedad pero que son fruto de la sociedad, que cultiva sistematicamente el vacío humano y espiritual, que fomenta la sinrazón de la vida, una competitividad feroz. Sociedad opresora para el que no tenga dinero, que falsea totalmente la realidad, que encarece y falsea las cosas, jugando a niveles de vida, tantos por ciento, que provoca científicamente por la propaganda el gasto.

Una sociedad que no ofrece salida a los jóvenes, ni para el trabajo ni para el estudio, que no ofrece ninguna esperanza, en medio de un materialismo feroz que impide a la juventud vivir esta aventura natural de ser jovenes. Que ha desecho la familia, la religión (muchos no saben absolutamente nada, sólo las noticias de la TV), y no se ofrecen valores sustitutos.

En esta situación es natural que haya drogadictos, y ¡que poco se hace oficialmente por ellos!. La mayoría son o del Patriarca o de la Iglesia evangélica, OBINSO, Proyecto Hombre.

Oficialmente se cultivan sobretodo curas ambulatorias (insuficientes en la mayoría de los casos). Los mártires de esta causa son las familias. Que por verguenza lo ocultan.

Dentro de estos **los enfermos del SIDA**. Sor Genoveva tiene buscada una casa y tres hermanas para crear un centro, pide subvención a la Generalitat, y luego aparece en la prensa que la generalitat tiene un proyecto... Las instituciones buscan ponerse medallas. Hay muchos muertos ya. Em la cárcel hay muchos casos de SIDA (83 en la Modelo declarados, y muchos incubándose). A los casos terminales les dan la libertad anticipada, y muchas familias no les admiten. Otros no tienen familia y también se la dan.

Los presos. Es nuestra válvula de escape. A aquel que nos molesta, lo metemos en la cárcel, y tranquilos. El delincuente ya está separado, olvidado, enterrado. No hay peligro de contagio. En el fondo (aunque no se diga) se querría la pena de muerte, y además aplicada de una manera generosa.

Hay jóvenes de menos de 30 años que llevan més de una década en la carcel. Muchos enloquecen. La cárcel no rehabilita, aniquila, destroza, anula la personalidad, incapacita para la vida. De vez en cuando se busca algún chivo espiatorio para hacerlo objeto de la propaganda de rehabilitación (Vaquilla). La única manera de sobrevivir en la cárcel és ser hipócrita, mentir, engañar. Los presos son victimas de la injusticia de la justicia. Ejemplo: un joven con 4 años de libertad condicionada, encuentra trabajo fijo, y después de 2 años y medio de casa y tiene hijos! le hacen el juicio y le condenan a 4 años de cárcel.

Se falla con una contundencia tremenda (sobretodo si no tienen dinero).

Los niños marginales, en medio de la pobreza, la droga, la prostitución, de la ignorancia, de la cultura marginal. Malqueridos, mal alimentados, maltratados. Para ellos lo ordinario son las peleas, las borracheras, los insultos, el vagabundeo, el hambre.

Hay casos de prostitutas que tienen a sus hijos encerrados en casa (aunque se les pague el colegio), sin comer hasta las 2 o las 3 de la mañana que llegan de trabajar. ni estudian, ni trabajan; comen y duermen a deshora, y se aburren constantemente. Son iniciados machaconamente al consumo de todo: discotecas, modas cambiables, cada día más vacíos de cualquier valor religiosos social o político. Encerrados en una ratonera donde van de aquí para allá, incapaces de salir, indefensos.

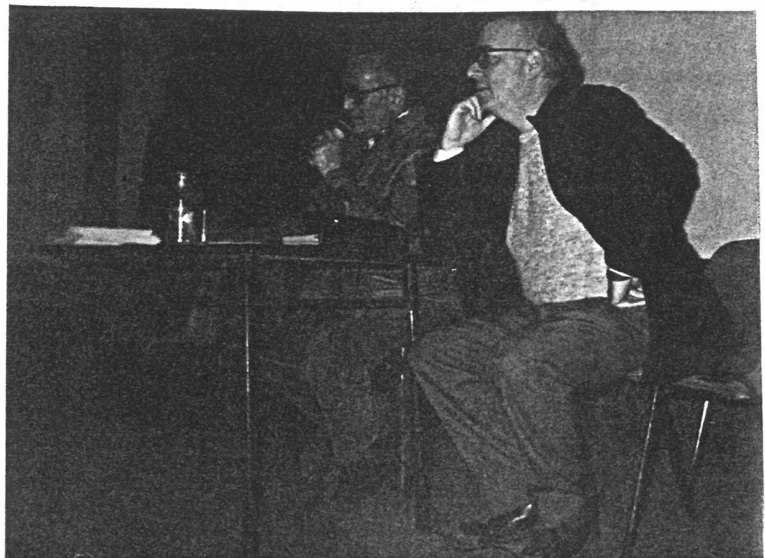
Actitudes que debemos tener los cristianos:

1. <u>Saber que hay todo esto</u>. Algunos se enteran por casualidad. A veces por tranquilizar sus conciencias. Incluso algunos por la satisfacción que les produce. Algunos porque se pone de moda (hay hoy invasión de voluntarios).

Hemos de estar con ellos porque sufren, porque no tienen nada, porque son hermanos nuestros, hijos de Dios como nosotros.

2. <u>Sensibilidad</u>. Y no para sacra provecho, o por sensacionalismo, o para fardar de compromiso, con los pobres.

Es más fácil vivir en paz y que no

nos estorben, y divertirse lo más posible. Y esto que explico no son cosas de otro mundo, sino de aquí y de ahora.
3. Respeto. Cristo no recriminó nunca a los marginados de su tiempo. Sí a los ricos, a los sacerdotes y a los poderosos.

Respeto por su manera de ser, sus costumbres, su lenguaje, sus manías (que todos las tenemos) sus excentricidades fruto de tanto tiempo de aislamiento.

Hemos de preguntarnos: ¿Si yo me pasase 14 años en la cárcel, que haría? ¿Si no tuviese familia y tuviese que estar por la calle?.

Respeto aunque sus maneras sean totalmente opuestas a las nuestras. Respeto porque nos dicen lo que podríamos ser.
4. Actitud contemplativa. expectante, de aceptarles como son, sin juzgar ni prejuzgar. Es una persona, es mi hermano, es una obra de Dios. Ir a ellos como una página en blanco. Sólo ellos pueden reflejar su manera de pensar, de sentir, que puedan hablar sin reparo y sean escuchados con naturalidad.
5. Actitud de sencillez y sinceridad, con el convencimiento de que no somos superiores a ellos. Siempre nos pueden aventajar en algo. Y nosotros seríamos incapaces de vivir como ellos.

No podemos engañarlos con falsas promesas y falsas esperanzas. pero al menos ser sinceros. Y comprensivos. La vida, su infancia y juventud, les ha llevado donde estan. Sin ficharlos, sin etiquetarlos (como hacen muchos servicios sociales).
6. Bondad. Más vale pecar por bondad que por severidad. Y paciencia. Sobretodo cuando se aprovechan y engañan. Se atan a las personas que les ayudan; son exigentes y absorventes. Y porque, hechos en un ambiente delictivo, no podrán aceptar nunca nuestros horarios y nuestras normas.
7. Oración-compromiso Cada uno en la medida que pueda.

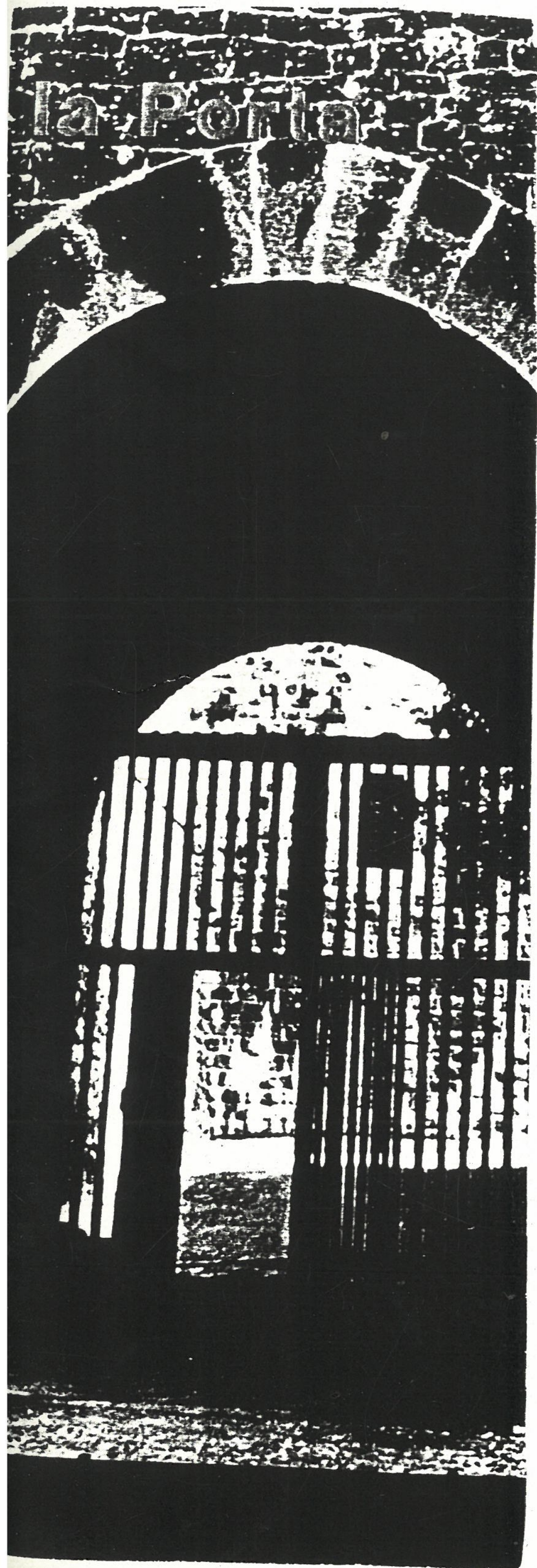

COL·LABORADORS

HAN COL.LABORAT EN AQUEST NÚMERO:

VALENTÍ ALONSO (Sagrera)
JOAN CABOT (Sagrera)
XAVIER CARDONA (Convictori)
PERE CARULLA
MIQUEL CORTÈS (Diputació)
JOAN COSTA (Sagrera)
JOAQUIM FLURIACH (Diputació)
JOSEP M. FONS (Sagrera)
SERGI GORDO (Diputació)
ENRIC HIDALGO (Diputació)
MN. JOSEP M. JUBANY (Sagrera)
MN. EUSEBI MANSILLA (Diputació)
JESÚS M. MARTÍNEZ (Convictori)
PERE MONTAGUT (Diputació)
MN. ANTONI ORIOL (Seminari Menor)
XAVIER RIBAS (Convictori)
TONI ROMAN
ANTONI RUBIO (Diputació)
JOSEP M. TURULL (Diputació)
DOLORS VILLA (Secretaria)

La porta del misteri

El nostre món té la llum, de dia el sol, de nit potents al.logens que perforen la paorosa tenebra. La humanitat, portats per la creixent conquesta del progrés, ha arribat a un punt que sembla poder-ho esbrinar tot i es descarten com a inexistents, per alguns, els punts foscos, que per a altres són el trencaclosques qüotidià.

Vul presentar una porta que vaig descobrir un dia, per sorpresa; és una porta oberta; és més, és un marc sense porta, però tota ella és foscor, tenebra supina. D'ella en surt foscor que es va atenuant quan penetra a la sala i entra en contacte amb la llum que més o menys tenim i que ens il.lumina

Certament mai no se'm va ocòrrer traspassar-la, ni ficar-m'hi dins, era el buit i la foscor absoluts.

Un dia, després d'haver estat molts altres dies contemplant-la des de lluny, se'm va ocòrrer apropar-m'hi. Vaig decidir d'una vegada, portat per la forta empenta del neguit, burxar amb la mirada curiosa aquella porta.

Agafat al marc de la porta movia d'un costat a l'altre, amunt i avall el cap, però els meus ulls limitats, adaptats a la llum eren incapaços de copsar res. Juraria que la nineta dels ulls es confonia amb els globus oculars. I és més, vaig poder comprovar que jo mateix, amb la llum a l'esquena, feia ombra dins la porta i afegia més foscor encara a la tenebra absoluta que allà hi havia.

Del tot desil.lusionat i vençut, em vaig tornar a allunyar impotent, i tot restà com abans. Podia concloure que aquella porta era inefable. A partir d'aquell moment, vaig mirar-me la porta d'una altra manera.

Vaig començar per desestimar tota temptativa de posseir-la, tot intent de cercar-hi una explicació coherent i racional. Estava allà. Això si, en cap moment no vaig desistir d'observar-la davant per davant, cada nit.

Un dia, quan s'anava fent fosc, vaig decidir no encendre el llum. La sala on em trobava s'anava equiparant a la porta que desprenia tenebra. Lluny de fer servir la intel.ligència racional, després de molt mirar, amb els ulls ben oberts des del lloc de sempre, vaig veure menys fosca la porta i el seu interior fosc, que no pas la sala.

Aquesta és la porta del misteri de Déu!.

Valentí Alonso i Roig.

